

KRONIEKEN VAN DRIE
KONINGEN VAN JUDA

P.M. Cuijpers

Kronieken van drie koningen van Juda

Het onderwijs van de kroniekschrijver
over Asa, Josafat en Amazia

Kronieken van drie koningen van Juda
Het onderwijs van de kroniekschrijver over Asa, Josafat en Amazia

Auteur: P.M. Cuijpers
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Redactie: Hugo Bouter
Eerste editie: 2014 Boeken om de Bijbel
Tweede editie: 2023 OudeSporen online uitgeverij
Distributie: CBC te Houten

ISBN/EAN: 978-94-91797-06-4 (Eboek)
NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Woord vooraf	8
------------------------	---

Asa, koning van Juda

Zoon van Abia	12
Begin en overwinning	15
Het kwaad verwijderen en verbrijzelen	15
Opbouwen en versterken	17
Asa's overwinning op de Cusjiet Zerah	19
Een geestelijke strijd, en een geestelijke wapenrusting	21
Hervormingen	25
De boodschap van de profeet Azaria	25
Asa's gehoorzaamheid	28
De offerhoogten	34
De heilige gaven	37
Er was geen oorlog	39
Terugval en dood	41
De oorlog tussen Asa en Baësa, de koning van Israël	41
De ziener Hanani	44
Asa's onderdrukking van anderen uit het volk	46
Asa's ziekte en dood	47

Josafat, koning van Juda

Het verbond van Josafat met Achab	52
Hoogmoed komt voor de val	52
Vanuit het licht naar het duister	53
Wil de ware profeet opstaan?	54
De valse en de ware profeet	58
Samen in de strijd	59
Toeval of beschikking?	60

Geen heldendood voor Achab	61
Hulp en vriendschap is gebonden aan Bijbelse grenzen.	62
Vallen en weer opstaan	63

Amazia, koning van Juda

De overwinning op Edom en de nederlaag tegen Israël.	66
Lauwe en gedeelde harten	66
Handelen naar wat geschreven staat	67
Geestelijk pragmatisme.	68
Een man Gods	70
Strijd en overwinning	71
Laat hij die meent te staan, uitkijken dat hij niet valt.	72
De broederstrijd met Joas, de koning van Israël	75
Het einde van Amazia	79

Woord vooraf

Het boek 2 Kronieken houdt zich voornamelijk bezig met de koningen van Juda. Het informeert ons over de gebeurtenissen vanaf het begin van Salomo's regering tot aan de Babylonische ballingschap (586 v. Chr.). Asa was de zoon van Abia of Abiam, een koning die 'wandelde overeenkomstig alle zonden van zijn vader, die deze vóór hem gedaan had' (1 Kon. 15:3).

Abia had zich dus niet onttrokken aan de slechte invloed van koning Jerobeam, die de afgodendienst had ingevoerd in het tienstammenrijk. Het tweestammenrijk van Rehabeam was hem daarin helaas gevolgd.

Bij Asa was dit anders: hij had zich losgemaakt van de zondige wandel van zijn voorgeslacht. Hij is de eerste koning na Salomo waarvan gezegd wordt dat hij 'deed wat goed en juist was in de ogen van de HEERE, zijn God' (2 Kron. 14:2). Onder zijn bewind werd een einde gemaakt aan de afgoderij die welig tierde in Juda.

De tweede koning van Juda waaraan wij hier aandacht besteden is koning Josafat. De gebeurtenis uit zijn leven, die in deze studie voor onze aandacht komt, begint met de vermelding: 'Josafat had rijkdom en eer in overvloed, en hij ging huwelijksbanden aan met Achab' (2 Kron. 18:1). De samenwerking met de goddeloze Achab leidde echter tot toorn van de kant van Jahweh.

De derde koning is Amazia, de zoon en troonopvolger van koning Joas. Amazia betekent: 'machtig is Jahweh'. Hij regeerde negenentwintig jaar te Jeruzalem. Het leven van Amazia wordt in één zin samengevat: 'Hij deed wat juist was in de ogen van de HEERE, alleen niet met

een volkomen hart' (2 Kron. 25:2). Lauwheid kenmerkt helaas ook Laodicea, de gemeente van de eindtijd (Openb. 3).

Oost-Souburg, voorjaar 2023

OudeSporen online uitgeverij

Asa, koning van Juda

Zoon van Abia

Het tweede boek van de Kronieken houdt zich voornamelijk bezig met de koningen van Juda. Het informeert ons over de tijd vanaf het begin van Salomo's regering tot aan het begin van de Babylonische ballingschap (586 v. Chr.). De innerlijke toestand van deze koningen, goed of slecht, was van directe invloed op het volk. We kunnen ons dan ook meteen de vraag stellen: Wie beïnvloedt wie? Door wie laten wij ons beïnvloeden en welke invloed gaat er van óns leven uit?

Asa was de kleinzoon van Rehabeam, en de zoon van Abia of Abiam, een koning die 'wandelde in al de zonden die zijn vader vóór hem bedreven had' (1 Kon. 15:3). Abia had zich dus niet onttrokken aan de slechte invloed van zijn vader en moeder. Bij Asa was dit anders. Hij had zich los gemaakt van de zondige wandel van zijn voorgelacht. Hij is de eerste koning na Salomo waarvan gezegd wordt dat hij 'deed wat goed en recht was in de ogen van de HEERE, zijn God (vs. 2). Onder zijn bewind werd een einde gemaakt aan de afgoderij die ook in Juda welig tierde. Dit is opmerkelijk als we bedenken dat hij vermoedelijk pas een jaar of twaalf oud was toen hij koning werd. Waarschijnlijk trok zijn grootmoeder Maächa¹ als koningin-moeder aan de touwtjes tot het moment dat Asa oud genoeg was om zélf het heft in handen te nemen.

Wanneer men jong is, moet men zijn weg door het leven zoeken. Als men in een christelijk gezin opgroeit is dit een zegen – de kinderen zijn dan geheiligd in hun ouders (vgl. 1 Kor. 7:14). Dit betekent

1 In 1 Koningen 15:13 wordt zij de moeder van Asa genoemd, evenzo in 2 Kronieken 15:16. In beide gevallen heeft het woord 'moeder' de betekenis van 'grootmoeder' (A.C. Gaebelein).

niet dat ze in hun ouders behouden zijn voor de eeuwigheid, maar dat ze apart gezet zijn. Ze bevinden zich in deze duistere wereld op een plaats van licht, waar ze zich onder de directe invloedssfeer van het christelijk geloof bevinden. Ze delen mee in de heiligheid van de ouders die geloven. Ze worden opgevoed in de tucht en vermaning van de Heer (Ef. 5:4). Er wordt voor het eten gedankt, er wordt uit de Bijbel gelezen, de kinderen gaan mee naar samenkomsten van christenen, etc. Persoonlijke bekering en geloof in de Heer Jezus is echter de *enige* mogelijkheid om behouden te worden voor de eeuwigheid, ook voor kinderen die in een gelovig gezin zijn opgegroeid!

Het is echter ook mogelijk dat men opgroeit in een niet-christelijk gezin. Met God wordt er geen rekening gehouden, de afgoden van de wereld worden er gediend. Op zondag gaat vader naar het voetbalstadion, het 'heiligdom' waar de 'godenzonen' bewierookt worden. Aan tafel wordt niet gedankt voor het eten, en de Bijbel staat in het gunstigste geval ergens in de boekenkast. Vroeg of laat zal elk kind voor een belangrijke tweespong in zijn leven komen te staan. En er zijn maar twee wegen die het kan kiezen: óf de brede weg van de ongelovige ouders, die naar het verderf leidt, óf de smalle weg van de gelovige ouders, die naar het leven leidt (Matt. 7:13-14).

Helaas zijn er kinderen die zich afkeren van de smalle weg van hun gelovige ouders. Ze kiezen een eigen weg, de weg van de minste weerstand, de brede weg die door de massa wordt bewandeld. Ze zijn wars van het geloof en wat de ouders hun hebben geleerd. Maar omgekeerd zien we ook dat kinderen zich afkeren van het goddeloze en zondige gedrag van hun ouders en een bewuste keuze maken voor God en Christus. Hiervan is Asa een voorbeeld. Nog iets om over na te denken. Als wij Efeziërs 6:1-4 en Kolossenzen 3:20-21 lezen, blijkt dat wij als ouders moeten voldoen aan wat God van ons vraagt en rekening moeten houden met de gevolgen voor onze kinderen, als

wij hen irriteren. Het is ook belangrijk de juiste antwoorden te geven op de geloofsvragen van onze kinderen (vgl. Ex. 12:26-27; Deut. 6:20-25). Hierdoor beïnvloeden wij hen positief, dan wel negatief. Wij moeten ook letten op ons gedrag thuis in het bijzijn van onze kinderen.

Begin en overwinning

2 Kronieken 14

Het kwaad verwijderen en verbrijzelen

Asa deed wat goed en recht was in de ogen van de HEERE, zijn God. Dit bleek onder meer uit het verwijderen van de uitheemse altaren en offerhoogten, en het verbrijzelen van de gewijde stenen en de gewijde palen (vs. 3). Alle Judeeërs kregen het bevel om de HEERE, de God van hun vaders te zoeken en de wet en het gebod te volbrengen (vs. 4). Ook verwijderde Asa uit al de steden van Juda de offerhoogten en de wierookaltaren (vs. 5a). Hij begon dus met een grote schoonmaak in het land. Alles wat met afgoderij te maken had, werd zonder pardon verwijderd of verbrijzeld. Deze radicale aanpak van koning Asa was goed en recht in de ogen van de HEERE, en werd dan ook gezegd: onder hem had het koninkrijk rust (vs. 5b).

Asa toonde zich een krachtadig heerser. Er is moed voor nodig om op een dusdanige wijze de bezem door het huis te halen. In onze tijd ontbreekt het wel eens aan krachtadige leiders, broeders die met moreel gezag het kwaad onder het volk van God aan de kaak stellen en veroordelen. Hier is sprake van 'uitheemse' altaren en offerhoogten. De volken die in Kanaän woonden kenden vele goden, die op de bergen en op de heuvels werden gediend. Alles wat met deze afgodendienst te maken had, moesten de Israëlieten afbreken, verbrijzelen of verbranden (Deut. 12:2-3). Het volk Israël kende maar één altaar en één toegewezen plaats waar het kon offeren: het koperen brandofferaltaar in Jeruzalem. Dit was uiteindelijk de

plaats, die de HEERE God verkoren had om Zijn naam te vestigen en daar te wonen. Daarheen moesten zij hun brandoffers en slachtoffers brengen (Deut. 12:5-6).

God had Israël indringend gewaarschuwd zich niet in te laten met de afgodendienst van de volken. Toch kon bij hen ook de gedachte opkomen: *'Zoals deze volken hun goden gediend hebben, zo zal ik het ook doen'* (Deut. 12:30). En zo is het gegaan. Al de waarschuwendende woorden van de HEERE hebben ze in de wind geslagen. Zoals de volken hun goden dienden, wilden zij het ook doen. De uitheemse altaren en offerhoogten, de gewijde stenen en palen... alles erop en eraan. Zo wil ik het ook doen!

Het gevaar is groot dat wij naar de wereld kijken en 'uitheemse' altaren en offerhoogten oprichten. Wij maken natuurlijk geen afgodsbeelden waarvoor wij ons neerbuigen, maar hoe verleidelijk is het om wereldse gebruiken en methoden in te voeren in de eredienst. Hoe dienden deze volken hun goden – hoe doet de wereld het? Zo wil ik het ook doen. Praktisch elke gemeente of kerk geeft zijn eigen invulling aan de eredienst, geheel naar eigen goedgevonden. Er zijn bijvoorbeeld gemeenten waar God met vlaggen, dansend en springend wordt aanbeden. Het is een feest voor de HEERE (vgl. Ex. 32:5)! Is dit de manier waarop wij stilstaan bij het lijden en sterven van onze geliefde Heiland? Heeft de Heer dit voor ogen gehad, toen Hij het avondmaal instelde (vgl. 1 Kor. 11:23-34)? Asa beval de Judeeërs (de godlovers) om de wet en het gebod van de HEERE te volbrengen (2 Kron. 14:4). Laten wij ons toch richten naar de aanwijzingen die God in de Bijbel heeft laten optekenen. Niet wij, maar *God* bepaalt hoe en waar Hij gediend wil worden: 'U mag niet doen zoals al wat wij hier heden doen: iedereen doet wat juist is *in eigen oog*' (Deut. 12:8).

Opbouwen en versterken

Asa was niet alleen daadkrachtig, maar hij was ook wijs. Nu er geen oorlog tegen hem was en het land rust had, ging hij niet met de armen over elkaar zitten. Hij bouwde vestingsteden in Juda en riep heel Juda op om de handen uit de mouwen te steken. Ze moesten de steden versterken en omringen met muren, voorzien van torens, deuren en grendels (vs. 6-7). Asa zei: *'Nog is het land van ons'* (vs. 7 NBG-vert.). Asa was nuchter en realistisch. Hij wist dat *God* hun aan alle kanten vrede had gegeven, maar hij was zich er ook goed van bewust dat aan deze periode van rust en vrede een einde zou komen.

Ook wij worden opgeroepen om nuchter te zijn en de lendenen van ons verstand te omgorden (1 Petr. 1:13). Petrus schrijft dit in de context van de heerlijkheid die ons straks te wachten staat. Dit is echter toekomstmuziek! In het hier en nu kunnen we nog met allerlei vormen van lijden te maken krijgen. Een christen mag zijn hoofd best in de wolken hebben, als hij maar oppast dat hij niet gaat zweven en met beide voeten op de grond blijft staan. Dit principe geldt ook voor de tijd waarin wij leven. Aan de betrekkelijke rust en vrede die we als christenen in het westen genieten zou wel eens snel een einde kunnen komen. Sommige christelijke normen en waarden mogen nu al niet meer hardop verkondigd worden. Dit is echter pas het begin, het wordt nog veel erger. Laten we niet naïef zijn en denken dat het zo'n vaart niet zal lopen.

Asa wist wel beter. Hij nam voorzorgsmaatregelen en bouwde vestingsteden. De steden in Juda werden versterkt met dikke muren, voorzien van torens, deuren en grendels. Als de vijand zou komen, moesten ze er klaar voor zijn. Hoe kunnen we hier vandaag invulling aan geven? De steden in Juda kunnen we vergelijken met plaatselijke gemeenten. De boodschap aan de engel van de gemeente te Sardis luidt: *'Word waakzaam en versterk het overige dat dreigde te sterven'* (Openb. 3:2). Deze gemeente was in slaap gesukkeld en waande zich

zeker en veilig. Ze had de naam levend te zijn, maar was dood. Ze moest wakker geschud worden uit de valse rust: *‘Word waakzaam en versterk het overige dat dreigde te sterven.’*

Hoeveel gemeenten verkeren niet in zo’n toestand? Men voelt zich zo veilig dat men het niet nodig acht versterkingen aan te brengen. Van muren, die voorzien zijn van torens, en van deuren met grendels wil men niets weten. Open steden zijn echter een gemakkelijke prooi voor de vijand. Een gemeente behoort een sterke vestingstad te zijn. Ze behoort omringd te zijn met muren, die voorzien zijn van torens, en deuren met grendels. Muren zijn nodig om de vijand buiten te houden. Een stad zonder muren geeft geen enkele bescherming tegen de vijand van buiten. De muren stellen de afzondering van het kwaad voor.

In Sardis waren er slechts enkelen die hun kleren niet bevlekt hadden. De meesten maakten zich schuldig aan zondig gedrag. Ze waren het niet waard om met de Heer in witte kleren te wandelen (Openb. 3:4). Ze hadden het niet nodig gevonden om muren te bouwen, die voorzien waren van torens. Torens zijn nodig om iemand vanuit de verte te zien aankomen. Ze werden bemand door wachters. Zodra een wachter zag dat iemand de stad naderde, sloeg hij alarm (vgl. 2 Kon. 9:17; Jes. 21:6vv.; 52:8; 62:6). Sardis werd opgeroepen waakzaam te zijn. Er moesten muren gebouwd worden, die voorzien waren van torens. Anders zou de Heer komen als een dief en ze zouden geenszins weten op wat voor uur Hij tot hen zou komen (Openb. 3:3b).

Een gemeente die geen muren en torens heeft, heeft ook geen deuren en grendels. Iedereen kan ongestoord binnenwandelen! De plaatselijke gemeente vergadert zich rondom de Heere Jezus (Matt. 18:20). Hij moet het aantrekkingspunt van godvrezende mensen zijn. Voor hen moeten we de deuren openen. Het mag echter niet zo zijn dat Jan en alleman kan binnenstappen om plaats te nemen

aan de tafel van de Heer. Asa voorzag de deuren van *grendels*. Deze deuren konden dus geopend, maar ook op slot gedaan worden (vgl. Neh. 3:3,6,13-15). De Heer Jezus spreekt over 'ingaan' en 'uitgaan' (Joh. 10:9).

Een gemeente kan in twee uitersten vervallen. Soms zijn de *grendels* zo vastgeroest dat ze niet meer geopend kunnen worden. Er wordt bijna niemand binnengelaten. Zo'n gemeente heeft zichzelf zó geïsoleerd, dat de dood haast onvermijdelijk is! De gemeente behoort een plaats te zijn die mensen aantrekt, die de genade en de waarheid zoeken. Voor hen doet de deurwachter open (Joh. 9:3). Het is een stad waar ze veilig zijn, waar ze kunnen ingaan en uitgaan. Het andere uiterste is een gemeente waarin iedereen ongestoord kan binnenwandelen. Er zijn wel deuren, maar die zijn niet voorzien van *grendels* (vgl. Neh. 3:1). Iedereen is welkom! Voor mensen die kwaad in de zin hebben en met verkeerde bedoelingen willen binnenkomen, moet de deurwachter echter de *grendels* gebruiken. Ze horen niet thuis in de gemeente van de levende God. Deuren en *grendels* moeten gebruikt worden op een wijze die passend is voor God, en in overeenstemming met Zijn heilige wil.

Asa's overwinning op de Cusjiet Zerah

'Asa had een leger van driehonderdduizend man uit Juda, die grote schilden en speren droegen, en tweehonderdtachtigduizend man uit Benjamin, die kleine schilden droegen en de boog spanden. Dit waren allen strijdbare helden' (vs. 8).

Voordat de strijd tegen de Cusjiet Zerah beschreven wordt, geeft de schrijver een opsomming van het leger van Asa. Dit om het contrast te schilderen tussen het leger van Asa en het immens grote leger van Zerah. Zerah had een leger van duizendmaal duizend man, dus één miljoen tot de tanden toe bewapende soldaten (vs.

9). Vijfhonderdtachtigduizend man tegen één miljoen. Naar de mens gesproken had Asa geen schijn van kans om het tegen dit gigantische leger op te nemen. Daar kwam ook nog eens bij dat Zerah over driehonderd strijdswagens beschikte. Opnieuw zien we de nuchterheid en realiteitszin van Asa. Hij was zich er goed van bewust dat hij in deze strijd de ‘machteloze’ was, en Zerah de ‘machtige’ (vs. 11).

Er was er dan ook maar Eén die hij te hulp kon roepen. Eén die hem de overwinning kon schenken: de HEERE, zijn God (vs. 11). *‘Help ons, HEERE, onze God, want wij steunen op U en in Uw Naam zijn wij gekomen tegen deze troepenmacht. HEERE, U bent onze God, laat geen sterveling tegen U iets kunnen doen.’* Een kort, maar zéér krachtig gebed. Asa zocht zijn steun en toeverlaat bij de HEERE, zijn God. De vijand was inderdaad machtig en het aantal strijders was indrukwekkend. Maar het waren ‘stervelingen’. In de nabije toekomst zullen de koningen der aarde en de machthebbers samenspannen tegen de HEERE en Zijn gezalfde. Wat menen deze ‘stervelingen’ te kunnen vermogen tegen de Almachtige? *‘Die in de hemel zetelt, licht; de HEERE spot met hen’* (Ps. 2:1-4).

Asa heeft dit gebed uitgesproken toen het leger van Zerah was doorgedrongen tot Maresa. Asa was hem tegemoet getrokken en zij hadden zich in slagorde opgesteld in het dal Zefatha bij Maresa (vs. 10). Maresa betekent: ‘top’, of ‘hoofdstad’. Een stad gelegen in het laagland van Juda. Laten we niet menen dat de vijand zomaar in het wilde weg aanviel. Nee, er zat een bewuste strategie achter deze aanval. Maresa was een van de ‘topsteden’ in het zuiden van Juda. Als het de vijand lukte deze stad in te nemen, was de weg naar het hogerop gelegen Jeruzalem gebaand. Asa bleef daarom niet afwachten tot Zerah Maresa zou innemen en trok hem met zijn leger tegemoet. In het dal Zefatha (d.i. ‘wachtpost’) zou de beslissende slag plaatsvinden.

Een geestelijke strijd, en een geestelijke wapenrusting

‘Doet de hele wapenrusting van God aan, om te kunnen standhouden tegen de listen van de duivel. Want onze strijd is niet tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van deze duisternis, tegen de geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten’ (Ef. 6:12).

De strijd, zoals die zich in het dal Zefatha bij Maresa afspeelde, overdenken we nu in het licht van het Nieuwe Testament. Zerah en zijn legermacht zijn een type van de duivel en de geestelijke machten die ons van ons erfdeel proberen te beroven, d.i. alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus (Ef. 1:3). ‘Juda’ betekent: God zal geloofd of geprezen worden. Voordat Paulus gaat spreken over óns erfdeel, begint hij met God de Vader van onze Heer Jezus Christus te loven (Ef. 1:3). We kunnen God nooit genoeg loven voor wat Hij ons in Christus Jezus geschonken heeft. Het erfdeel van Juda is een erfdeel van lofprijzing! Het zuiden van Juda is een dor land, waar de zon altijd schijnt. Enerzijds heerst daar een heerlijk klimaat, zonder de ruwe stormen van het noorden, maar anderzijds droogt het land daar snel uit doordat er weinig regen valt. Er bevinden zich echter waterbronnen, die voor fris en helder water zorgen. Achsa, de dochter van Kaleb, vroeg als huwelijksgift waterbronnen en Kaleb gaf haar de hoog- en de laaggelegen bronnen (Joz. 15:19).

Een waterbron is iets anders dan een waterstroom, die kan opdrogen. Bij waterbronnen komt het water steeds opnieuw tevoorschijn, het borrelt op of springt naar boven (vgl. Joh. 4:14). Water spreekt in de Bijbel van de levendmakende kracht van de Heilige Geest, evenals de regen. De *hooggelegen* waterbronnen voeren ons in de hemelse gewesten, waar we ons door de Heilige Geest mogen verkwikken in de gemeenschap met de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh. 1:3). De *lager gelegen* waterbronnen spreken van de gemeenschap die we als gelovigen met elkaar hier op aarde hebben. Er is zorg voor

elkaar en we spreken over de Heer Jezus en over de geestelijke dingen die we met elkaar gemeen hebben. Op die manier wordt ons hart door de Heilige Geest verkwikt (vgl. Hand. 2:42-47; 4:32).

De duivel zal echter alles in het werk stellen om Juda met zijn waterbronnen en steden in bezit te nemen. Met andere woorden: de duivel wil ons beroven van onze lofprijzing, gemeenschap en geestelijke zegening in de hemelse gewesten. Daarom worden we opgeroepen de hele wapenrusting van God aan te doen om te kunnen standhouden tegen de listen van de duivel (Ef. 6:11). Zoals eerder opgemerkt, ging Zerah strategisch te werk; hij viel niet zomaar in het wilde weg aan! Zerah is een type van de duivel, die ons met zijn listen aanvalt. De naam Zerah betekent: 'lichtstraal'. In deze hoedanigheid doet de duivel zich voor als een engel van het licht (2 Kor. 11:14). Op sluwe wijze probeert hij ons te misleiden. Zijn dienaars doen zich voor als dienaars van de gerechtigheid (2 Kor. 11:15). Ze prediken echter een andere Jezus, een andersoortige geest, of een andersoortig evangelie dan de apostelen ons hebben overgeleverd (2 Kor. 11:3-4).

Asa stelde zich in slagorde op in het dal Zefatha. Zefatha betekent 'wachtpost', en deze plaats heeft de betekenis van op je hoede zijn, waakzaam zijn. Asa was op zijn hoede, want voordat de strijd losbarstte sterkte hij zich in HEERE, zijn God (vs. 11). Ook wij worden opgeroepen om ons te sterken in de Heer en in de kracht van Zijn sterkte (Ef. 6:10). Laten we de duivel niet onderschatten. Als 'stervelingen' hebben we geen schijn van kans om het in eigen kracht tegen de duivel en zijn machten op te nemen. Alleen in de kracht van 'Zijn sterkte' kunnen we de strijd met de duivel aangaan. Jozua maakte eens de grote fout door Ai aan te vallen zonder zich eerst te sterken in de HEERE. Dit kostte hem zesendertig man (Joz. 7:1-5). In de geestelijke strijd sterken we ons in de Heere en in de kracht van Zijn sterkte. In Zijn naam trekken wij op tegen de vijand (2 Kron. 14:11; Ef. 6:10).

Asa ging de strijd ook niet onbewapend aan. De driehonderdduizend man uit Juda droegen schild en speer. En de tweehonderdtachtigduizend man uit Benjamin droegen een klein schild en spanden de boog. Overeenkomstig Efeziërs 6 moeten we de hele wapenrusting van God aandoen om stand te kunnen houden tegen de vijand. Het schild spreekt van het geloof. Door het *geloof* kunnen we al de brandende pijlen van de boze uitblussen (Ef. 6:16). De speer spreekt, net als het zwaard, van het Woord van God (Ef. 6:17). Het zwaard gebruiken we op korte afstand, in het gevecht van man tegen man – het van aangezicht tot aangezicht spreken.

Toen de duivel kwam om de Heer Jezus te verzoeken, gebruikte de Heer het zwaard: ‘Er staat geschreven’ (vgl. Matt. 4:4,7,10). Met de speer kunnen we de vijand verder van ons afhouden dan met het zwaard. Een speer kan ook gegooid worden, zodat de vijand op afstand uitgeschakeld wordt. Ditzelfde principe geldt voor pijl en boog. De afstand is dan alleen *nóg* groter dan bij een speer. De speer of de boog gebruiken we op ‘afstand’. Dit kan bijvoorbeeld een telefoontje, brief of e-mail zijn. De duivel is een geduchte tegenstander, die wil dat we ons aan hem onderwerpen. Jakobus roept ons echter op om ons aan *God* te onderwerpen en de duivel te weerstaan. Als we dit doen, zal hij van ons vluchten (Jak. 4:7; vgl. 1 Petr. 5:8-9).

Hiervan is de strijd van Asa tegen de Cusjiet Zerah een prachtige illustratie. Omdat Asa op de **HEERE** had gesteund, deed Hij de Cusjieten de nederlaag lijden tegen Asa en Juda. De Cusjieten vluchtten weg. Asa en zijn krijgsvolk vervolgden hen tot Gerar en zij werden verpletterd voor het aangezicht van de **HEERE** en van Zijn leger. Van de Cusjieten vielen er zovelen, dat niemand van hen in leven bleef (vs. 12-13).

Verder wordt beschreven dat Asa een zeer grote buit behaalde en al de steden rondom Gerar door hem overweldigd werden. De schrik van

de HEERE lag erop. Al de steden werden geplunderd, omdat daarin veel buit was. Ook de tenten van de veehoeders overweldigden zij en zij voerden kleinvee in menigte en kamelen weg. Daarna keerden zij naar Jeruzalem terug (vs. 14-15). Elke overwinning in het geloof levert ons 'buit' op. Hoe meer we op de Heer vertrouwen in de strijd, hoe rijker Hij ons zal maken. Voor de duidelijkheid: de 'buit' bestaat voor ons christenen niet uit materiële zegeningen, zoals de welvaartspredikers ons proberen voor te houden, maar uit 'geestelijke zegening' in Christus in de hemelse gewesten (Ef. 1:3).

We hebben slechts enkele onderdelen van de geestelijke wapenrusting besproken. Om te kunnen standhouden tegen de duivel, zullen we echter de 'hele' wapenrusting van God moeten aandoen. De volgende [link](#) kan een hulp zijn bij de overdenking hiervan.

Hervormingen

2 Kronieken 15

We kunnen dit hoofdstuk in vier stukjes verdelen:

1. De aansporing van de profeet Azaria om verdere maatregelen te nemen tegen de afgoderij (vs. 1-7).
2. Asa's gehoorzaamheid (vs. 8-16).
3. De offerhoogten en Asa's toewijding (vs. 17-18).
4. Het zegenrijke gevolg van Asa's gehoorzaamheid en toewijding (vs. 19).

De boodschap van de profeet Azaria

Vers 1-7. Na de overwinning over de Cusjiet Zerah keerde Asa terug naar Jeruzalem. Hij kreeg echter niet de kans om op zijn lauweren te gaan rusten. De profeet Azaria, de zoon van Oded, ging hem tegemoet met een boodschap van de HEERE: *'Luister naar mij, Asa, heel Juda en Benjamin! De HEERE is met u, zolang u met Hem bent. Als u Hem zoekt, zal Hij door u gevonden worden, maar als u Hem verlaat, zal Hij u verlaten'* (vs. 1-2).

Eén daad van gehoorzaamheid geeft nog geen garantie dat God ons ook in de toekomst zal bijstaan en zegenen. Azaria zegt in iets andere bewoordingen hetzelfde als Paulus: *'Als wij verdragen, zullen wij ook met [Hem] regeren; als wij [Hem] verloochenen, zal Hij ons ook verloochenen; als wij ontrouw zijn – Hij blijft trouw, want Zichzelf*

kan Hij niet verloochenen' (2 Tim. 2:12-13). Alléén als wij trouw blijven en God in alles gehoorzamen, kunnen we rekenen op Zijn zegen. Helaas komt het voor dat mensen Christus verloochenen en ontrouw worden. Paulus zegt niet: 'Ach, zó erg is dit ook weer niet. Christus blijft trouw, op Hem kunnen we altijd rekenen!' Nee, Paulus schrijft: *'Als wij Hem verloochenen (ontrouw zijn), zal Hij ons óók verloochenen.'* Dit wordt hier met *Zijn trouw* bedoeld! Hij kan Zich niet één maken met onze ontrouw, dan zou Hij Zichzelf verloochenen. Dit zou ingaan tegen heel Zijn natuur en wezen. Het positieve van Gods trouw is dat Hij alles eraan doet om ons weer in gemeenschap met Hem te brengen.

Dit zien we ook in het leven van Asa. Als hij ontrouw wordt en God verloochent, stuurt God eerst de ziener Hanani om hem weer op het rechte pad te brengen (16:1-10). Toen het profetische woord niet de gewenste uitwerking had, gebruikte God in Zijn genade een ander middel om tot zijn hart en geweten te spreken: Asa werd ziek aan zijn voeten (16:12). We kunnen in zoverre op Gods trouw rekenen, dat Hij er alles aan zal doen om ons weer op het rechte pad te brengen. Als wij echter volharden in onze ontrouw jegens Hem en alle waarschuwingen in de wind slaan, komt het moment dat Hij Zijn handen van ons aftrekt. Maar zelfs dit is genade. Dit zien we uitgebeeld in 2 Kronieken 15:3-6: *'Vele dagen lang was Israël zonder de ware God, zonder een priester die onderwees, en zonder de wet. Maar wanneer zij zich in hun benauwdheid tot de HEERE, de God van Israël, bekeerden en Hem zochten, werd Hij door hen gevonden. En in die tijden was er geen vrede voor wie vertrok of wie naar binnen kwam, omdat er grote verwarring onder al de inwoners van die landen heerste. Het ene volk werd door het andere volk, de ene stad door de andere stad te gronde gericht, want God had hen met allerlei benauwdheid in verwarring gebracht.'*

De periode waarover Azaria spreekt, heeft naar alle waarschijnlijkheid betrekking op de tijd van de Richteren. Het volk Israël had God de rug toegekeerd en liep andere goden achterna, waarvoor zij zich neerbogen. Hierdoor ontbrandde de toorn van de HEERE tegen hen en bracht Hij hen in grote benauwdheid. Hij gaf hen over in de macht van hun vijanden rondom, waartegen ze zonder Hem geen stand konden houden. Telkens als zij de HEERE in hun benauwdheid zochten, liet Hij Zich door hen vinden. Bewogen over hun gekerm, verwekte de HEERE dan weer een richter, die hen verlostte uit de macht van hun plundersaars. *Maar met de dood van de richter handelden zij opnieuw verderfelijk door andere goden achterna te lopen.* Dit is de rode draad, die door heel het boek Richteren loopt (Richt. 2:11-23).

Als wij de ware God de rug toekeren en de afgoden van de wereld gaan dienen, heeft dit grote gevolgen voor ons geestelijk leven:

- Israël was lange tijd zonder de ware God. Géén gemeenschap met God. Als wij Hem verlaten, zal Hij ons verlaten!
- Zij waren zonder priester die onderwees, en zonder de wet. We missen dan het onderwijs uit Gods Woord. Als Gods volk het zonder priester en wet moet doen, moet het wel te gronde gaan (Hos. 4:6).
- In die tijden was er geen vrede. We raken onze innerlijke vrede kwijt. Ons leven wordt niet meer gekenmerkt door rust en vrede, maar door allerlei benauwdheid.

‘U dan, wees sterk en verlies de moed niet, want er is loon overeenkomstig uw werk’ (vs. 7). Asa moest dus sterk zijn. De profeet riep de koning op om niet te verslappen. Het werk dat hij begonnen was, moest hij afmaken. De boodschap van Azaria eindigde met een geweldige belofte, een bemoediging voor iedere hervormer: *‘(...) want er is loon overeenkomstig uw werk’*. Gehoorzaamheid, trouw en toewijding aan

God en aan de Heere Jezus zullen altijd beloond worden (vgl. Matt. 25:21; 1 Kor. 3:12-15; Openb. 22:12).

Asa's gehoorzaamheid

Vers 8-16. *'Toen Asa deze woorden en de profetie van de profeet Oded hoorde, vatte hij moed en deed de afschuwelijke afgoden uit het hele land van Juda en Benjamin weg, en uit de steden van het bergland van Efraïm die hij ingenomen had'* (vs. 8a).

De woorden van de profeet Azaria hadden hun uitwerking niet gemist. Asa vatte moed en hij voltooide het werk waaraan hij was begonnen: het verwijderen van alle afgoden. Een profeet is iemand die van Gods kant spreekt, dus iemand die namens God het woord voert (2 Petr. 1:21; vgl. Luk. 1:70; Hebr. 1:1). Wie profeteert, spreekt voor mensen tot opbouw, vermaning en vertroosting (1 Kor. 14:3).

Asa was op de goede weg, maar hij kreeg toch een vermaning, een aansporing van de HEERE om niet te verslappen. Tegelijkertijd sprak Azaria een woord van opbouw en vertroosting: *'(...) want er is loon overeenkomstig uw werk'*. In dagen van ontrouw en verval stuurt God profeten, die de taak hebben het afgedwaalde volk weer in gemeenschap met God te brengen. Maar als een profeet alleen een woord van vermaning spreekt, bouwt dit niet op. Er zal ook een woord van vertroosting gesproken moeten worden. Een echte profeet zal de balans dus in evenwicht houden.

Een prachtig voorbeeld van evenwichtig profeteren vinden we bij Haggai en Zacharia. Deze profeten profeteerden in de dagen van Ezra en Nehemia. Bij de hervatting van de bouw van de tempel speelden zij een grote rol (vgl. Ezra 5:1-2). De vermaningen logen er niet om! Lees maar eens het gelijknamige boek Haggai, dat slechts

uit twee hoofdstukken bestaat. In het eerste hoofdstuk zien we de vermaning. In hoofdstuk twee de vertroosting en de opbouwning. De balans werd goed in evenwicht gehouden!

'Verder vernieuwde hij het altaar van de HEERE dat vóór de voorhal van de HEERE stond' (vs. 8b). Asa vernieuwde het altaar van de HEERE. In de Revised Standard Version wordt over 'repaired' gesproken; dit betekent herstellen of restaureren. Het altaar verkeerde blijkbaar niet meer in goede conditie, het was lange tijd verwaarloosd en moest hersteld (vernieuwd) worden. Het altaar vóór de voorhal was de schakel tussen God en Zijn volk. Daar moesten zij hun vredeoffers en brandoffers brengen.

Het vredeoffer of dankoffer was een gemeenschapsmaaltijd van God met Zijn volk (Deut. 12:5-7; Lev. 7:11-21). God kreeg Zijn deel, de priesters kregen hun deel, en ieder van het volk die rein was kreeg ook zijn deel. Het brandofferaltaar wordt in Ezechiël 41:22 en Maleachi 1:7, 12 de tafel van de HEERE genoemd.

Altaar en tafel

Altaar en tafel zijn niet van elkaar te scheiden, maar moeten wel onderscheiden worden. Het altaar staat in verbinding met de *offers* die erop gebracht worden. Aan een tafel zit men aan om *gemeenschap* te genieten. Als er sprake is van de tafel, staat dit in verbinding met de maaltijd en de gemeenschap die daarmee verbonden is. Ook in de gemeente is sprake van de tafel van de Heer. En zoals er toen slechts één altaar was, zo is er nu maar één tafel van de Heer. Het gaat niet om een letterlijke tafel, maar om een geestelijke plaats, de plaats waar de Heere Jezus de Zijnen vergadert en waar Hij in het midden is.

In 1 Korinthiërs 10:18-21 zien we dat de woorden *tafel* en *altaar* afwisselend worden gebruikt. De tafel van de Heer is voor ons

christenen de aangewezen plaats om met elkaar, met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus gemeenschap te hebben. Dáár vieren we het avondmaal. We drinken uit de drinkbeker en eten van het brood. Dit is de *gemeenschap* van het bloed van Christus en de *gemeenschap* van het lichaam van Christus.

Een ander aspect in verbinding met de tafel van de Heer, is dat van de eenheid. Het éne brood op tafel beeldt uit dat de gelovigen plaatselijk, en ook wereldwijd, één lichaam zijn (1 Kor. 10:17; 12:27). Door van het brood te eten geven wij uitdrukking aan de eenheid van het lichaam van Christus, de gemeente. Bij de vernieuwing van het ‘altaar’ gaat het dus vooral om de aanbidding, de gemeenschap en de eenheid van het volk van God. Is zo’n herstel, zo’n vernieuwing van het ‘altaar’ in onze tijd ook niet hard nodig? Waar wordt Christus, die ons altaar is, nog erkend als het ware Middelpunt van de eredienst (Matt. 18:20; Hebr. 13:10)?

De Bijbel spreekt over de tafel van de Heere. Het is Zijn tafel, Hij is de Gastheer en Hij bepaalt de regels. Zoals de dienst en de gemeenschap aan het altaar van de HEERE onder het oude verbond nadrukkelijk door Hemzelf was voorgeschreven, zo is het ook bij de tafel van de Heere Jezus in de nieuwtestamentische gemeente. Heeft Hij werkelijk het gezag aan Zijn tafel, en heeft de Heilige Geest de leiding? Bepaalt Hij wie er wel of niet aan Zijn tafel mogen aanzitten, of maken wij dit uit? Vragen die allemaal met de toestand van het altaar te maken hebben. Laten we ons in het licht van het Nieuwe Testament eerlijk afvragen: Is het ‘altaar’ bij ons in goede conditie, of is het misschien aan vernieuwing toe?

Asa riep heel Juda en Benjamin bijeen, en hen die als vreemdelingen uit Efraïm, Manasse en uit Simeon bij hen verbleven. In groten getale waren zij uit Israël naar hem toegekomen, toen zij zagen dat de HEERE, zijn God, met hem was. En zij kwamen in Jeruzalem bijeen, in de derde maand, in het vijftiende jaar van de regering van Asa. Op die

dag offerden zij de HEERE van de buit die zij hadden meegebracht, zeventhonderd runderen en zeventuizend stuks schapen' (vs. 9-11).

Aan de tafel van de Heere wordt de eenheid van het lichaam van Christus tot uitdrukking gebracht. Er zijn gemeenten die deze waarheid angstvallig achter gesloten deuren houden. Hierover wordt niet meer met gelovigen buiten de eigen kring gesproken. Dat is niet goed. Asa riep heel Juda en Benjamin te Jeruzalem bijeen, maar óók hen die uit de stammen Efraïm, Manasse en Simeon waren overgegaan. Als wij samenkomen aan de tafel van de Heer, wordt de hele gemeente uitgenodigd. De eredienst is een gemeenschappelijke zaak, die alle ware gelovigen aangaat.

Asa leefde in een tijd van verval. Aan de eenheid van het koninkrijk was na de dood van Salomo een einde gekomen, het rijk was in tweeën gescheurd. In het zuiden bevonden zich de twee stammen, Juda en Benjamin; in het noorden bevond zich het tienstammenrijk. Zover het in zijn vermogen lag, probeerde Asa de eenheid van het hele volk te verwezenlijken. Velen uit de stammen Efraïm, Manasse en Simeon hadden gezien dat God met Asa was. Zij hadden zich van het kwaad afgezonderd en waren tot Asa overgegaan. Toen Asa als het ware één stoot op de trompetten liet horen, gold deze oproep niet alleen voor de twee stammen, maar voor de gehele vergadering. Daar hoorden Efraïm, Manasse en Simeon ook bij (vgl. Num. 10:3). Dit principe is vandaag de dag niet anders.

Het verval in de christenheid neemt zienderogen toe. Weten christenen die zich onttrokken hebben aan ongerechtigheid en die zich hebben gereinigd van de vaten tot oneer, ons te vinden (2 Tim. 2:19-21)? Van Asa ging een goed getuigenis uit: '(...) *zij zagen dat de HEERE, zijn God, met hem was.*' Het is prijzenswaardig als er van ons als gemeente een goed getuigenis uitgaat. Maar dat betekent niet dat we dan met de armen over elkaar moeten blijven zitten. We worden opgeroepen ons te *beijveren* de eenheid van de Geest te bewaren in

de band van de vrede (Ef. 4:3; vgl. 2 Tim. 2:22). En bij dit beijveren spelen de trompetten, het getuigenis vanuit het Woord van God, een grote rol. De trompetten werden gebruikt om Gods volk bij de ingang van de tent van ontmoeting te verzamelen.

Wij denken bij de trompetten soms aan de verkondiging van het evangelie aan ongelovige zondaars. Dit is echter niet het geval. Het geluid van de trompetten is voor *gelovigen* bedoeld. Als wij tot het inzicht zijn gekomen dat er maar één plaats is, waar we de eenheid van het lichaam van Christus tot uitdrukking kunnen brengen, waar gelovigen moeten samenkomen aan de tafel van de Heer, zullen we deze waarheid ook moeten uitdragen.

In dit opzicht kunnen we nog iets leren van Abia, de vader van Asa. Abia ging staan op een berg in Efraïm en liet luid en duidelijk horen wat er allemaal niet deugde aan de godsdienst van de Israëlieten in het tienstammenrijk (2 Kron. 13:4-9). Daartegenover kon hij tot in de puntjes vertellen hoe het zat met de ware godsdienst in Juda. De tempel in Jeruzalem was de door God uitverkoren plaats om Zijn naam te doen wonen. Hij sprak over het priesterschap, zoals God het had ingesteld. Hij sprak over de Levieten, die hun dienst uitoefenden in het heiligdom, zoals voorgeschreven in de wet, etc.

Abia had helemaal gelijk. Wat hij verkondigde was allemaal waar, maar er was toch een groot probleem. Hij wandelde zelf overeenkomstig alle zonden van zijn vader Rehabeam, die deze vóór hem gedaan had, en zijn hart was niet volkomen met de HEERE, zijn God (1 Kon. 15:3). Dit is in feite de waarheid in ongerechtigheid bezitten (Rom. 1:18b). Het is het kennen van de waarheid, maar er niet naar handelen. Abia verkondigde de waarheid vanaf een berg, en dat zouden wij ook moeten doen. Maar als onze praktijk niet in overeenstemming is met de waarheid, kunnen we inderdaad beter zwijgen.

Asa had het volk tot eer van God bijeengebracht. De zeventhonderd runderen en zeventuizend schapen behoorden tot de buit die de twee stammen hadden meegebracht na de overwinning op de Cusjiet Zerah (2 Kron. 14:15; 15:11). Het waren brandoffers en slachtoffers, die tot eer en verheerlijking van God werden geofferd. Op die manier gaf men uitdrukking aan de dankbaarheid voor de overwinning, die de HEERE had geschonken. Het waren offers die welgevallig waren voor Hem. Koning Saul wilde na zijn overwinning op Agag, de koning van Amalek, hetzelfde doen. Saul was echter ongehoorzaam geweest aan de stem van de HEERE. Tegen hem moest Samuel zeggen: *'Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffers, opmerkzaam zijn beter dan het vet van rammen'* (vgl. 1 Sam. 15:3,9,20-22). Aanbidding die niet gepaard gaat met gehoorzaamheid aan Gods Woord, heeft voor God geen waarde. Sterker nog, ze is verwerpelijk!

Bij Asa was dit niet het geval. Hier gingen de offeraars een verbond aan dat zij de HEERE, de God van hun vaderen, zouden zoeken 'met heel hun hart en met heel hun ziel' (1 Kron. 15:12). Met hart en ziel wilden zij de HEERE zoeken en Hem dienen (vgl. Deut. 6:5vv.). En ieder die de HEERE, de God van Israël, niet zou zoeken, moest gedood worden, van jong tot oud, en van man tot vrouw (vs. 13). Geen enkele vorm van afgoderij werd meer getolereerd. Ieder die de HEERE, de God van Israël, niet zocht, moest zonder pardon ter dood gebracht worden. Iedereen was het hiermee eens. Zij legden een eed af voor de HEERE met luide stem, met gejuich, met trompetten en met bazuinen (vs. 14). Die dag, die met de offerdienst voor God was begonnen, werd vreugdevol afgesloten. Met heel hun wil hadden zij de HEERE gezocht en Hij had Zich door hen laten vinden. Hun toewijding en gehoorzaamheid werden dan ook door God gezegend. De HEERE gaf hun vrede aan alle kanten (vs. 15).

Asa's ijver voor de HEERE ging zover, dat zelfs zijn grootmoeder eraan moest geloven. Zij werd als gebiedster afgezet, omdat zij een gruwelijk

beeld van Asjera (godin van de vruchtbaarheid) had gemaakt. Asa hakte haar gruwelijke beeld om, verpulverde en verbrandde het bij de beek Kidron (vs. 16). Asa zou volkomen ongeloofwaardig zijn geweest, als hij niet in zijn eigen huis schoon schip had gemaakt. Als koning moest hij het goede voorbeeld geven. Dit is een Bijbels principe. Een opziener moet onberispelijk zijn; één van de criteria is dat hij zijn huis goed bestuurt (1 Tim. 3:2-7). We kunnen het kwaad in de gemeente – het huis van God – niet veroordelen, terwijl we in ons eigen huis een oog dichtdoen (vgl. 1 Sam. 2). Timotheüs, die van Paulus de taak had gekregen om anderen te leren, moest zelf een voorbeeld zijn voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid (1 Tim. 4:12; vgl. 1 Petr. 5:1-3). Als wij het in ons eigen leven of in onze eigen familiekring niet zo nauw nemen met de heiligheid van God, moeten we dit ook niet van anderen verwachten.

De offerhoogten

‘De offerhoogten werden wel niet weggenomen uit Israël, maar toch was het hart van Asa volkomen, al zijn dagen’ (vs. 17).

Asa had uit al de steden van *Juda* de offerhoogten verwijderd (zie 2 Kron. 14:5). Met de hier genoemde offerhoogten worden dan ook de hoogten bedoeld die zich in de steden van *Israël* bevonden, die hij had veroverd. Asa had wel de afgodsbeelden weggedaan uit die steden (vs. 8), maar niet de offerhoogten.

In de Bijbel wordt vaak gesproken over de hoogten. In beginsel waren het plaatsen, die de volken voor hun goden hadden gemaakt om daar te aanbidden en te offeren. Nog voordat Israël het Beloofde Land in bezit ging nemen, had God hun geboden die hoogten te verwoesten (Num. 33:52; Deut. 12:2). Voordat de tempel in Jeruzalem werd gebouwd, heeft God het toegelaten dat er op de hoogten werden

geofferd. Uit 1 Samuel 9:12 blijkt dat ook Samuel offerde op de hoogten. Voor de duidelijkheid: hij offerde natuurlijk niet aan de afgoden, maar aan de HEERE! Ook in 1 Koningen 3:2 wordt vermeld dat het volk gewoon was op de hoogten te offeren, *'want tot in die dagen was er nog geen huis voor de Naam van de HEERE gebouwd.'* Zelfs Salomo bezat toen nog niet de wijsheid om een einde te maken aan de offerdienst op de hoogten. De koning steeg in dit opzicht niet uit boven het geestelijk peil van het volk (vgl. 1 Kon. 3:2-4).

We hebben overdacht dat het middelpunt van de eredienst en de aanbidding in Israël het koperen brandofferaltaar was, in verbinding met de ark van de HEERE. Het brandofferaltaar en de tabernakel bevonden zich weliswaar in Gibeon, maar de ark (een beeld van de Heere Jezus) bevond zich in Jeruzalem. Het lijkt erop dat Salomo pas na zijn droom in Gibeon Gods gedachten heeft begrepen. Toen hij in Jeruzalem was gekomen, ging hij staan voor de ark van het verbond van de Heere, bracht brandoffers en bereidde dankoffers (1 Kon. 3:4-15).

Toen de tijd van verval aanbrak in Israël, waren er koningen die weer op de hoogten offerden. Nu echter niet aan de HEERE, maar aan de afgoden. Salomo is daarmee als eerste begonnen (1 Kon. 11:7), en de andere koningen zijn gevolgd in dit kwaad. De plaatsen waar eerst offers aan de HEERE werden gebracht, veranderden in plaatsen van afgodendienst. Het oogluikend toestaan van de offerhoogten heeft nooit Gods goedkeuring gehad. Bij verschillende vrome koningen vinden we de uitdrukking: *'(...) alleen werden de hoogten niet weggenomen'* (1 Kon. 15:14; 22:44; 2 Kon. 12:3, enz.). *'Alleen offerde het volk nog op de hoogten'* (1 Kon. 3:2-3; 22:44; 2 Kon. 12:3; 14:4; 15:4, 35; enz.).

Het waren alleen *goddeloze* koningen die de hoogten bouwden: Jerobeam (1 Kon. 12:31); Rehabeam (of het volk tijdens zijn regering, 1 Kon. 14:23); Joram (2 Kron. 21:11); Achaz (2 Kron.

28:25); Manasse (2 Kron. 33:3). En we zien dat het slechts de *godvrezende* koningen waren die de hoogten verwoestten: Asa (2 Kron. 14:3); Josafat (2 Kron. 17:6); Hizkia (2 Kron. 31:1); Josia (2 Kon. 23:5-15; 2 Kron. 34:3).

De vele Schriftplaatsen die over de hoogten spreken, tonen aan hoe belangrijk dit onderwerp is in de ogen van God. God vindt het blijkbaar belangrijk dat er één plaats is waar gelovigen zich vergaderen, één plaats van eredienst en aanbidding. Daarom ontkomen we niet eraan om zolang en uitgebreid bij de hoogten stil te staan. H. Rossier schrijft hier het volgende over: ‘Het is niet moeilijk de praktische toepassing van deze dingen te maken. Het is niet voldoende voor ons om te weten dat op een bepaalde plaats christenen samenkomen om God te prijzen. De eerste vraag is te weten of ‘de ark’ zich daar bevindt; of anders gezegd, of zij vergaderd zijn rondom de Heere Jezus en Zijn persoonlijke tegenwoordigheid de grondslag van hun samenkomen is (Matt. 18:20).

Zeker, men kan eredienst houden en aanbidden op de hoogten, zonder de ark, maar vroeg of laat zal deze eredienst en aanbidding ontaarden, zoals het Woord van God ons zo duidelijk laat zien. Vinden wij niet in onze dagen dezelfde zwakheid, hetzelfde gebrek aan inzicht, zelfs daar waar het verlangen om God te danken nog aanwezig is? Ieder kiest zijn eigen ‘hoogte’ uit, zonder zich veel te bekommeren om de vraag of ‘de ark’ daar wel aanwezig is, Christus Zelf. Ieder richt zijn eigen ‘altaar’ op, zonder erbij stil te staan dat er na het kruis slechts één enkel Middelpunt voor het volk van God kan bestaan, zoals er destijds na het altaar op de dorsvloer van Ornan de Jebusiet slechts één plaats was, op de berg Moria, waar het huis van de HEERE gebouwd was te Jeruzalem (2 Kron. 3:1) (Uit: Le Messenger Évangélique).

In een tijd van verwarring, waarin wij nu helaas ook leven en waarin ieder doet wat goed is in zijn ogen, komt het erop aan om vast te

houden aan Gods Woord. De HEERE wilde niet op de hoogten gediend worden: *'U mag tegenover de HEERE, uw God, niet doen zoals zij. Maar naar de plaats die de HEERE, uw God, uit al uw stammen zal uitkiezen om Zijn Naam daar te vestigen, naar Zijn woning moet u vragen en daarheen komen'* (Deut. 12:4-5).

De heilige gaven

Vers 18. Het laten bestaan van de offerhoogten in Israël was het enige minpunt dat Gods Geest heeft laten optekenen over Asa's periode van hervorming en herstel. Vers 17 eindigt met de vermelding: *'(...) toch was het hart van Asa volkomen, al zijn dagen'*. Als we zien hoe Asa zich de laatste jaren van zijn leven heeft gedragen, lijkt dit twijfelachtig. Dit is echter niet zo. De toewijding waarvan hier sprake is, moeten we in het licht zien van Asa's optreden *tegen de afgoderij*.

We kunnen Asa inderdaad verschillende zaken verwijten:

- Hij is uiteindelijk ongelovig geworden. Hij zocht zijn heil en toevlucht bij de wereld, in plaats van op de HEERE, zijn God, te vertrouwen (2 Kron. 16:1-6).
- Hij liet zich niet meer door Gods Woord gezeggen, dat door de ziener Hanani tot hem kwam (16:7-10a).
- Hij mishandelde enkelen uit het volk, dat was dus machtsmisbruik (16:10b).
- Hij zocht in zijn ziekte geen hulp bij de HEERE, maar bij de heelmesters (16:12).

Dit waren allemaal zaken die niet goed waren, en die we Asa kunnen verwijten. Van één ding kunnen we hem echter niet beschuldigen: hij is de HEERE niet ontrouw geworden door zelf de afgoden te gaan

dienen, of door afgoderij toe te staan. In dit opzicht is hij de HEERE, zolang hij leefde, volkomen toegewijd geweest.

Maar brengen wij het er beter vanaf dan Asa? Hoe groot is óns geloof? Hoe reageren wij als wij met een ernstige ziekte te maken krijgen, of in penibele omstandigheden terechtkomen? Laten wij ons altijd corrigeren als een broeder ons met de Bijbel in de hand op de vingers tikt? Gaan wij altijd zachtmoedig en nederig met elkaar om? Als we eerlijk zijn, moeten we toegeven dat we soms geen haar beter zijn dan Asa. Laten we ons dus bescheiden opstellen en hem niet meteen van afval van de HEERE beschuldigen.

Het hart van Asa was de HEERE dus volkomen toegewijd, zolang hij leefde. Dit uitte zich ook in het geven van *de heilige gaven*. Hij bracht de heilige gaven van zijn vader en zijn eigen heilige gaven naar het huis van God: zilver, goud en allerlei voorwerpen. Onze toewijding jegens God kan eenvoudig afgemeten worden aan de vraag: Hoeveel is het huis van God mij waard? Ben ik bereid in Gods huis (de gemeente) te investeren? En laten we dit nu maar eens heel letterlijk nemen: Hoeveel gaat er op zondag in de collectezak? Hoeveel tijd investeer ik in de opbouw van de gemeente; en welke ‘materialen’ draag ik aan geestelijk gezien: goud, zilver, kostbare stenen, of hout, hooi of stro? Ieders werk zal openbaar worden (1 Kor. 3:12-13). Het is maar al te vaak zo, dat wij voor onze weldoortimmerde huizen draven, terwijl er nog zoveel werk te doen is aan het huis van God (Hag. 1).

Asa gebruikte de heilige gaven van zijn vader en zijn eigen heilige gaven niet om *zichzelf* te verrijken. Het was allemaal voor Gods huis bestemd. De gaven bij Asa bestonden uit letterlijke en materiële zaken: zilver, goud en allerlei voorwerpen. Ook wij hebben van God ‘heilige gaven’ ontvangen. Deze gaven zijn in de eerste plaats *geestelijk* van aard. Bij Asa was er sprake van allerlei kostbare voorwerpen. Paulus spreekt over ‘*verscheidenheid van genadegaven*’ (1 Kor. 12:4).

Deze genadegaven of ‘heilige gaven’, hebben wij niet ontvangen om onszelf op te bouwen. Iemand die in de gemeente bijvoorbeeld in een taal spreekt die niemand kan verstaan, bouwt zichzelf op – hij is zijn *eigen huis* aan het opbouwen en verrijken. En dat is niet de bedoeling van de ‘heilige gaven’. Die zijn door God gegeven om de gemeente, het huis van God, op te bouwen (1 Kor. 14:4-5, 12, 17).

Asa bracht de heilige gaven naar het huis van God. Geestelijk gesproken hebben we niet allemaal ‘zilver’ of ‘goud’ om naar Gods huis, de gemeente te brengen. Gelukkig is er ook sprake van *‘allerlei voorwerpen.’* God heeft ieder van ons één of meerdere gaven gegeven; niet om onszelf mee te verrijken, maar om elkaar mee te dienen, opdat God verheerlijkt wordt door Jezus Christus, aan Wie de heerlijkheid en de kracht is tot in alle eeuwigheid! Amen (1 Petr. 4:10-11).

Er was geen oorlog

Vers 19. Gehoorzaamheid en toewijding aan God worden altijd gezegend. Tot het vijfendertigste jaar van de regering van Asa was er geen oorlog. Dit maakte deel uit van de beloning die God hem bij monde van Azaria had toegezegd (2 Kron. 15:7). Als het volk van God wordt geteisterd door oorlogen en twisten, heeft dit meestal te maken met ontrouw en het niet willen luisteren naar Gods Woord. Dit zien we duidelijk in het boek Richteren. Telkens wanneer het volk ontrouw werd, raakte het verwickeld in een oorlog. En zoals God had aangekondigd, zou Hij hen verslagen aan hun vijanden overleveren (Deut. 28:25). Als het volk echter berouw kreeg en de HEERE ging aanroepen, verwekte Hij in Zijn genade een verlosser, een richter die hen uit de hand van de vijand verlost (vgl. Richt. 3:5-30).

Zolang het volk trouw bleef, had het rust (Richt. 3:11, 30 e.a.p.). Werd het ontrouw, dan was het gedaan met de rust en kwam er oorlog. Als wij wereldsgezind zijn en de vriendschap van de wereld zoeken, halen wij ons de vijandschap van God op de hals. Begeert de Geest Die in ons woont, met afgunst? Overspelig gelonk naar de wereld kan Hij niet verdragen; oorlogen en twisten zijn het gevolg (vgl. Jak. 4:1-5).

Terugval en dood

2 Kronieken 16

Het laatste deel van het leven van Asa is droevig. Zoals zovelen is hij goed begonnen, maar slecht geëindigd. Dit hoofdstuk kunnen we als volgt indelen:

- De oorlog tussen Asa en Baësa, de koning van Israël (16:1-6).
- De vermaning door de ziener Hanani en diens gevangenneming (16:7-10a).
- Asa's mishandeling van anderen uit het volk (16:10b).
- Asa's ziekte en dood (16:12-14).

De oorlog tussen Asa en Baësa, de koning van Israël

Vers 1-6. Bij de overdenking van 2 Kronieken 15:19 hebben we gezien dat oorlog een gevolg kan zijn van *ontrouw*. Maar dat hoeft niet altijd zo te zijn. Oorlogen waarin het volk van God verweekeld raakt, moeten altijd van geval tot geval bekeken worden. De oorlog met de Cusjiet Zerah was geen gevolg van ontrouw (2 Kron. 14:9-15). Integendeel, deze oorlog was het gevolg van *trouw*. Er was toen sprake van een opwekking onder het volk van God. Elk echt werk van de Heer wordt vroeg of laat aangevallen door de vijand – en meestal is dit vroeg! Dit zien we bij Asa, maar ook bij de opwekking onder koning Hizkia: *'Na deze gebeurtenissen en deze blijk van trouw kwam Sanherib, de koning van Assyrië, en trok Juda binnen'* (2 Kron. 32:1).

Ook bij de opwekking onder Ezra en Nehemia begint de vijand zich te roeren. Een échte opwekking wordt zonder uitzondering aangevallen door de duivel.

Een oorlog kan door God ook gebruikt worden om *te beproeven* wat er in ons hart leeft, of ons hart nog volkomen naar Hem uitgaat (vgl. 16:9 en Deut. 8:2). Dit is hier in 2 Kronieken 16 het geval. De aanval van Baësa, de koning van Israël, was een beproeving voor het geloof van Asa. God laat dit soort beproevingen in ons leven toe, om te zien hoe het met ons hart gesteld is. Na een betrekkelijk lange periode van rust (ca. 20 jaar), trok koning Baësa van Israël op tegen Juda en bouwde Rama uit. Hij deed dit om alle verkeer van en naar Asa, de koning van Juda, te verhinderen (2 Kron. 16:1). Rama lag zo'n 10 km ten noorden van Jeruzalem, op de grens tussen Juda en Israël. Strategisch gezien was dit een belangrijke zet van Baësa. Hiermee sloot hij alle verkeer van en naar Asa af, en maakte hij een einde aan het 'overlopen' naar Asa (vgl. 2 Kron. 15:9).

Deze brutale actie maakte grote indruk op Asa. Hij werd angstig en raakte in paniek. Het zilver en goud werd uit de schatkamers van het huis van de HEERE en uit zijn eigen huis, het huis van de koning gehaald. Dit was de 'afkoopsom' voor Benhadad, de koning van Syrië, die te Damascas woonde. De verwijzing van Asa naar het verbond dat er tussen hen en hun vaders bestond, is politiek gebpraat. Alsof Benhadad zich daar ook maar iets van aantrok! De koning van Syrië had namelijk ook een verbond gesloten met Baësa, de koning van Israël (2 Kron. 16:2-3). Aan de verdragen van de koning van Syrië hing een prijskaartje, de meest biedende kon op zijn hulp rekenen. Deze verbonden waren dan ook niets waard. De prijs die Asa betaalde, was voor Benhadad voldoende om Baësa als een baksteen te laten vallen. De wereld is een onbetrouwbare partner, die alleen op eigen voordeel uit is. We zullen zien dat de prijs die Asa betaalde voor zijn vriendschap met de wereld, erg hoog was.

Beproevingen laten de echtheid van ons geloof zien. Hoe verschillend kan men reageren op geloofsbeproeving! Toen de Cusjiet Zerah met zijn gigantische leger tegen Asa optrok, riep Asa tot de HEERE, zijn God. En de HEERE schonk hem de overwinning. Toen Baësa, gesteund door Benhadad, Rama versterkte, raakte Asa in paniek. In plaats van zich te sterken in de HEERE, zocht hij zijn hulp en zijn toevlucht bij de koning van Syrië. Het zilver en goud – de heilige gaven – die hij eerst in de schatkamers van het huis van God had gebracht, werden er weer uitgehaald en als afkoopsom gebruikt om Benhadad tevreden te stellen.

‘Van Mij is het zilver en van Mij is het goud, luidt het woord van de HEERE der heerscharen’ (Hag. 2:9). Het zilver en het goud behoren aan God toe. Bij de aanvang van het duizendjarig Vrederijk zullen de volken hun kostbaarheden vrijwillig of gedwongen moeten afstaan aan de HEERE. Het zilver en het goud dienen tot heerlijkheid van het huis van God (Hag. 2:8). Het gedwongen afstaan van het zilver en het goud is een erkenning van de macht en de majesteit van God. Wat Asa deed, is dan ook bijzonder ernstig te noemen. Hij beroofde de HEERE niet alleen van Zijn kostbaarheden, maar het was ook minachting van de macht en majesteit van de HEERE. Wat Hem toekwam en tot heerlijkheid van het huis van God diende, werd aan Benhadad, de koning van Syrië, gegeven. Als we dan ook nog bedenken dat de naam Benhadad ‘zoon van de god Hadad’ betekent, was dit een slag in het gezicht van de HEERE.

Asa kreeg wat hij wilde. Benhadad luisterde naar hem en hij stuurde zijn legeraanvoerders erop uit om enkele steden in Israëel te veroveren. Zij overweldigden Ijon, Dan en Abel-Maïm, met alle voorraadsteden van Naftali (2 Kron. 16:4). Baësa begreep de boodschap van Benhadad. Zodra hij dit hoorde, staakte hij de versterking van Rama en hield met zijn werk op (2 Kron. 16:5). Asa had bereikt wat hij wilde; in zijn ogen ging hij er zelfs op vooruit. De stenen en het

hout waarmee de koning van Israël Rama had versterkt, werden weggenomen en gebruikt om daarmee Geba en Mizpa te versterken (2 Kron. 16:6). Benhadad sloeg twee vliegen in één klap. Zonder slag of stoot had hij Asa, de koning van Juda, beroofd van al zijn zilver en goud. En hij had Baësa, de koning van Israël, een aantal belangrijke steden, waaronder al de voorraadsteden van Naftali, afgenomen. In één klap werd het volk van God een stuk armer gemaakt. Als Gods volk onderling in oorlog verwickeld raakt, is de duivel altijd de lachende derde. God raakt kwijt wat Hem toekomt (het zilver en goud), en het volk van God wordt beroofd van zijn voorraadsteden.

De ziener Hanani

Vers 7-10a. *‘In die tijd kwam de ziener Hanani naar Asa, de koning van Juda, en zei tegen hem: Omdat u op de koning van Syrië gesteund hebt, en niet gesteund hebt op de HEERE, uw God, daarom is het leger van de koning van Syrië uit uw hand ontkomen. Hadden de Cusjieten en de Libiërs niet een groot leger, met zeer veel strijdswagens en ruiters? Omdat u op de HEERE steunde, heeft Hij hen in uw hand gegeven’ (vs. 7-8).*

Niet Baësa, de koning van Israël, was de grote vijand, maar Benhadad, de koning van Syrië. Asa was zich er terdege van bewust dat Benhadad, de koning van Syrië, de sterke arm achter Baësa was. Daarom raakte hij ook zo in paniek. Had hij echter op de HEERE gesteund, dan hadden Baësa en Benhadad, net als de Cusjieten en de Libiërs, het onderspit moeten delven. *‘Want de ogen van de HEERE trekken over de hele aarde, om Zich sterk te bewijzen aan hen van wie het hart volkomen is met Hem’ (vs. 9).* Wat een woorden van genade! Hoe dwaas had Asa gehandeld door Benhadad als zijn steun en toeverlaat te beschouwen. Vanaf nu zou hij oorlogen hebben, oorlogen die het gevolg waren van zijn ongeloof en ontrouw.

Maar nog was het niet te laat! Hanani betekent: *‘genadig is Jahweh’*. Asa had inderdaad dwaas gehandeld. Wat hij had gedaan, was een slag in het gezicht van de HEERE. Toch liet Hij hem niet vallen. In de persoon van Hanani bleef de deur op een kier staan. God is genadig. Als Asa zich onder de woorden van Hanani zou buigen, zou de deur wagenwijd opengaan. Opnieuw had hij dan kunnen rekenen op de steun van de HEERE, zijn God. Gods ogen waren op hem gericht en Hij vroeg maar één ding: ‘Asa, geef Mij je hart!’ Het hart van Asa zat echter niet meer op de juiste plaats. Hij wilde zich niet verootmoedigen voor de HEERE, zijn God, maar werd toornig op Hanani, de boodschapper van God. De ziener werd in de gevangenis geworpen, want Asa was hierover woedend op hem (2 Kron. 16:10). De éne dwaasheid wordt meestal gevolgd door een andere dwaasheid. Door de genade van God af te wijzen, velde Asa zijn eigen oordeel.

Hoeveel mannen Gods zijn Asa hierin niet gevolgd? Broeders met een hart voor de Heer: koningen, mannen die in hoog aanzien stonden en lange tijd voorbeelden waren voor het volk van God. Tot het moment kwam dat God hun hart op de proef stelde en zij in hun eigenwijsheid dwaas handelden. God stuurt in Zijn genade altijd eerst een ziener, iemand die aan de hand van Gods Woord het hart van de ‘koning’ probeert te winnen. Mensen die op handen worden gedragen, lopen het gevaar hoogmoedig te worden; ze laten zich door niets of niemand meer gezeggen, ook niet door een ziener! Hun ego is bij het minste of geringste geraakt. Vertoornd en verbolgen ontdoen ze zich van ‘de ziener’ – hij wordt in de gevangenis geworpen. Het Woord van God wordt aan banden gelegd, zodat het niet meer tot hun hart en geweten kan spreken.

We kunnen nog zoveel kennis van de waarheid bezitten en een hart voor de Heer hebben, toch kan er een moment in ons leven komen dat we dwaas handelen. Kefas (Petrus) was ook een ‘koning’, een steunpilaar onder de gelovigen (Gal. 2:9). Toch kwam er een

moment in zijn leven dat hij dwaas handelde. Paulus weerstond hem toen openlijk. In bijzijn van allen zei Paulus dat hij, en de overigen die huichelden, niet recht wandelden naar de waarheid van het evangelie (Gal. 2:11-14vv.). Hoe reageerde Kefas hierop; werd hij kwaad en verbolgen? Was zijn ego gekrenkt? Nee, hij heeft zich onder de vermanende woorden van Paulus gebogen. Geen woord van tegenspraak of zelfrechtvaardiging! Petrus achtte Paulus hoog en is hem altijd blijven respecteren. Later noemt hij Paulus ‘onze geliefde broeder’, naar wie de gelovigen moesten luisteren (2 Petr. 3:15-16).

Asa's onderdrukking van anderen uit het volk

Vers 10b. De ene dwaasheid na de andere stapelde zich op in het leven van Asa. In die tijd, toen hij niet meer op God vertrouwde en zich ook niet meer door God liet gezeggen, onderdrukte hij anderen uit het volk. Waarom hij hen onderdrukte, wordt niet vermeld. Waren het misschien mensen die het voor Hanani hadden opgenomen? We weten het niet!

Als het Woord van God geen gezag meer heeft over ons leven, gaan we zelf ook niet goed met gezag om. Gezags-misbruik is een veel voorkomend kwaad. Er zijn voorgangers of oudsten die niet op de juiste wijze met gezag omspringen. Hun vooraanstaande positie in de gemeente maakt dat zij zich niet meer laten corrigeren door het Woord van God. Bij kritiek reageren ze op dezelfde manier als Asa. Als er een broeder is, die de moed heeft een bepaalde dwaasheid aan de kaak te stellen, wordt hij ‘gevangengenomen’. Hij wordt aan handen en voeten gebonden en monddood gemaakt. Hij is een gevaar voor de gemeente! En als er uit het volk zijn die dit onrecht durven te betwisten, wordt dit gezien als rebellie tegen het heersende

gezag. Met harde hand wordt het de kop ingedrukt. ‘Mishandeling’ is dan ook het gevolg!

Diotrefes – in het Nieuwe Testament – was ook zo iemand. Hij wilde graag ‘koning’ zijn in de gemeente. Hij was echter een dwaze koning, die niet met gezag kon omgaan! Broeders die voor de naam van de Heer Jezus waren uitgegaan, waren in *zijn* gemeente niet welkom. En als iemand er een andere mening op na durfde te houden? Zo iemand werd zonder pardon uit de gemeente geworpen. Nu zou je denken dat Diotrefes zich wel door Johannes zou laten zeggen, een apostel die met de Heer Jezus was opgetrokken en zijn sporen had verdiend. Maar ook voor Johannes en de andere apostelen had hij geen enkel respect, hij nam hen niet aan (3 Joh.: 9-10).

Asa onderdrukte in die tijd ook anderen uit het volk. Hoe snel lezen we hier overheen! Aan Gods ogen ontgaat echter niets (vgl. 16:9). Deze mishandeling heeft God laten optekenen. Laten we niet menen dat God ongestraft toelaat dat er uit Zijn volk mensen mishandeld worden. Ook al zijn het er maar enkelen!

Asa's ziekte en dood

Vers 12-14. *Asa werd in het negenendertigste jaar van zijn regering ziek aan zijn voeten. Zijn ziekte was heel ernstig. Desondanks zocht hij in zijn ziekte niet de HEERE, maar de geneesheren.*

Hoe diep was de eens zo godvruchtige koning gezonken. Vanaf het zesendertigste jaar van zijn regering is het alleen maar bergafwaarts gegaan. Toch heeft God er alles aan gedaan om hem weer op het rechte pad te brengen. Toen de koning niet meer wilde luisteren naar de ziener, dus naar het Woord van God, gebruikte de HEERE in Zijn genade een ander middel om tot het geweten van Asa te spreken: hij werd ziek aan zijn voeten. Opmerkelijk dat juist zijn ‘voeten’

door ziekte werden getroffen. De voeten spreken in de Bijbel van onze *wandel*. Asa wandelde niet meer waardig de roeping waarmee hij was geroepen (Ef. 4:1). Het was de laatste poging van God om hem weer op het rechte pad te brengen. Maar zelfs in zijn ziekte zocht Asa niet de HEERE, maar de wijsheid van mensen. Asa bleef koppig en hij weigerde zich voor de HEERE te verootmoedigen. In onze koppigheid kunnen we zoveel geneesheren opzoeken als we willen, het baat ons niets! Net zoals de vrouw die twaalf jaar een bloedvloeijing had gehad, gaan we er eerder op achteruit (vgl. Mark. 5:25-26). Alléén een aanraking met de Heer Jezus kan ons van onze kwaal genezen!

God had tegen Israël gezegd: *Als u aandachtig luistert naar de stem van de HEERE, uw God, en doet wat juist is in Zijn ogen, als u Zijn geboden gehoorzaamt en al Zijn verordeningen in acht neemt, dan zal Ik u geen enkele van de ziekten over u brengen die ik over Egypte gebracht heb, want Ik ben de HEERE, uw Heelmeester*' (Ex. 15:26). Er was voor Asa maar één Heelmeester: de HEERE, zijn God. Wilde hij genezen worden van zijn ziekte, dan moest hij God gehoorzamen en doen wat juist is in Zijn ogen. Méér vroeg de HEERE niet van hem!

Omdat Asa dit weigerde, was het heel snel met hem afgelopen. Binnen twee jaar overleed hij aan zijn ziekte. In het *eenenveertigste* jaar van zijn regering ging hij bij zijn vaderen te ruste en werd hij begraven in zijn graf, dat hij voor zichzelf in de stad van David (Jeruzalem) had uitgehouwen. Zij legden hem op een rustbed dat men gevuld had met specerijen en kruiden, gemengd volgens zorgvuldig bereid werk; en zij ontstaken voor hem een buitengewoon groot vuur (2 Kron. 16:13-14).

Asa werd met veel eerbetoon begraven in de stad van David. Vanuit zijn graf steeg een geur van specerijen en kruiden op. Maar niet voor de HEERE! Hoe anders had het kunnen lopen in het leven van Asa. Waar is het fout gegaan? In zijn hart! Toen hij niet langer op de

HEERE, zijn God, vertrouwde, en zijn hulp en toevlucht zocht bij de wereld. Hierin had hij dwaas gehandeld. Dit kan ons allemaal overkomen. Het wordt pas écht gevaarlijk, als we in onze dwaasheid volharden en ons door Gods Woord niet willen laten corrigeren.

Maar zelfs dán doet God er nog alles aan om ons weer met Hem in gemeenschap te brengen. We kunnen echter met Gods genade geen loopje nemen. Als we ziek zijn aan onze voeten, is er maar één remedie: onze hulp bij de HEERE God zoeken. Als we dit weigeren, heeft dit heel snel de (geestelijke) dood tot gevolg. God kan ons voor Zijn getuigenis op aarde niet meer gebruiken. Anderen kunnen ons misschien nog bewieroken, en een groot vuur voor ons ontsteken; voor God zijn we echter dood! Asa dwingt tot het zesendertigste jaar van zijn regering veel respect af. Daarna ging het helaas snel bergafwaarts. Hoeveel 'koningen' zijn hem hierin gevolgd? Laten we bidden dat God hun hart op de een of andere wijze mag raken. En moge God ons allemaal bewaren om niet af te dwalen van de eenvoud van het geloof.

Josafat, koning van Juda

Het verbond van Josafat met Achab

2 Kronieken 18-19

Hoogmoed komt voor de val

De gebeurtenis uit het leven van Josafat, die in deze studie voor onze aandacht staat, begint met de vermelding: *‘Josafat had rijkdom en eer in overvloed, en hij ging huwelijksbanden aan met Achab’* (2 Kron. 18:1).

Onder het bewind van koning Josafat had een geweldige reformatie plaatsgehad, een geestelijke opwekking waar wij alleen maar van kunnen dromen (2 Kron. 17). De toewijding en de ijver die Josafat aan de dag had gelegd, was niet ongemerkt aan de HEERE voorbijgegaan. De HEERE had hem hiervoor rijk beloond. De omliggende koninkrijken waren met vrees vervuld, zodat er een periode van rust en vrede voor Juda was aangebroken. Van alle kanten werd de koning overladen met geschenken. Alom werd hij geëerd en hij bezat rijkdom in overvloed.

Josafat had het toppunt van zijn macht bereikt (2 Kron. 17:12). Hij zat boven op de berg. Bergtoppen zijn prachtig, maar ook gevaarlijk. Eén moment van onachtzaamheid kan dodelijk zijn. Eén misstap en men kan diep vallen. De rust, de rijkdom en de voorspoed hadden bewerkt dat Josafat zelfingenomen was geworden. Zelfingenomenheid kan snel tot zelfgenoegzaamheid en hoogmoed

leiden. Als het oog niet meer eenvoudig is, verandert het licht van weleer in duisternis (vgl. Matt. 6:22-23). Josafat, die aan het begin van zijn koningschap nog krachtig optrad tegen het afvallige Israël, had zich met Achab verzwagerd. Hij had zijn zoon Joram uitgehuwd aan Athalia, de dochter van Achab (2 Kron. 21:6).

Vanuit het licht naar het duister

'Na verloop van enkele jaren ging hij naar Achab toe, in Samaria' (2 Kron. 18:2a). Enkele jaren had Josafat afstand gehouden van Achab, maar uiteindelijk ging hij toch door de knieën. Als we een stap in de verkeerde richting zetten, is het een kwestie van tijd voordat de volgende stap wordt gezet. Er kunnen jaren overheen gaan, maar de volgende stap komt!

Wat hier verder opmerkelijk is: niet Achab ging naar Josafat, maar Josafat ging naar Achab. Op dat moment maakte Josafat zich ondergeschikt aan Achab. In feite was toen de geestelijke strijd gestreden, en Josafat was de verliezende partij! *'Achab slachtte voor hem en voor het volk dat bij hem was een grote hoeveelheid schapen en runderen'* (vs. 2b). Josafat werd door Achab met open armen ontvangen. Het aangerichte feestmaal moest de indruk wekken dat Achab eerbied en respect had voor Josafat. Achab was een gewiekt politicus, hij kende de kneepjes van het vak. Laat de tegenpartij denken dat hij wordt gerespecteerd, en je kunt hem kneden en vormen als klei! Achab probeerde hem over te halen om op te trekken tegen Ramoth in Gilead. Achab, de koning van Israël, zei tegen Josafat, de koning van Juda: 'Wilt u met mij meegaan naar Ramoth in Gilead?' (vs. 3a).

Nu zien we waar het Achab om te doen was. Al het eerbetoon voor Josafat en zijn gevolg had maar één doel: 'Wilt u met mij meegaan naar Ramoth in Gilead?' Josafat *antwoordde*: *'Ik ben als u, mijn volk is*

als uw volk: wij gaan met u mee in de strijd' (vs. 3b). Het feestmaal had zijn uitwerking niet gemist! Je zou haast denken dat Josafat niet meer helemaal nuchter was. Had hij soms te diep in het glas gekeken? Nee, het was niet de wijn die hem tot deze uitspraak bracht. Hoogmoed en ongehoorzaamheid hadden hem praktisch beroofd van geestelijk inzicht. Het licht was veranderd in duisternis.

In onze dagen wappert de vlag van de oecumene van het hart op vele kerken. 'Wir sind alle Brüder' (rooms-katholiek, PKN, charismatisch, vult u maar in). Het maakt allemaal niets uit: 'Ik ben als u, mijn volk is als uw volk'. Laten we samen de strijd aanbinden tegen de vijand. Ramoth in Gilead moet weer in onze handen komen. Dat klinkt prachtig. Ramoth, de vrijstad in het Overjordaanse, moet weer in onze handen komen. Bij het Overjordaanse kunnen we denken aan het terrein van de aardse zegeningen die God heeft gegeven, zoals huwelijk, gezinsleven enz. Ramoth lag in het stamgebied van Gad.

Gad betekent: geluk. Met weemoed denken we terug aan Ramoth in Gilead. Het geluk dat we eens als christenen in handen hadden. Gelukkige huwelijken, een gelukkig gezinsleven, gehoorzame kinderen, morele en ethische normen die alom werden gerespecteerd. Helaas, Ramoth is in de handen gevallen van de koning van Syrië (een type van de duivel, de overste van de wereld). Ramoth moet echter weer in óns bezit komen. Laten we de handen in elkaar slaan om het weer te heroveren. Samen in de naam van Jezus, samen op weg gaan, samen bidden, samen strijden. 'Ik ben als u, mijn volk is als uw volk'.

Wil de ware profeet opstaan?

'Verder zei Josafat tegen de koning van Israël: Vraag toch vandaag nog naar het woord van de HEERE' (2 Kron. 18:4). Nóg sprak het geweten van Josafat. Nóg was er een sprankje licht. Josafat wilde eerst de

goedkeuring van de HEERE hebben, en dat pleit voor hem. Het heeft echter geen zin de wil van God te zoeken, als we in ons hart reeds een verkeerde weg zijn ingeslagen. Op het moment dat Josafat naar Achab ging, negeerde hij het waarschuwbord dat de HEERE op zijn weg had geplaatst. Hij bevond zich op een doodlopende weg.

Maar goed, Josafat kreeg wat hij wilde. Maar liefst vierhonderd profeten stonden er klaar. Op de vraag van de koning van Israël of hij al dan niet ten strijde moest trekken tegen Ramoth in Gilead, antwoordden zij eenparig: *'Trek op, want God zal hen in de hand van de koning geven'* (vs. 5b). Toch bevredigde dit antwoord Josafat niet. Intuïtief voelde hij dat er iets niet klopte, en hij zei: *'Is er hier niet nog een profeet van de HEERE, zodat wij de HEERE door hem kunnen raadplegen?'* (vs. 6). Als we aanvoelen dat we een verkeerde beslissing hebben genomen, zal er in ons binnenste een conflict zijn. Ons geweten klaagt ons aan. Hoewel Josafat van vierhonderd profeten te horen had gekregen dat hij met een gerust hart kon optrekken, voelde hij van binnen dat het verkeerd was. Hij bezat echter niet meer de geestelijke kracht om rechtsomkeert te maken. Hij was al te diep in het 'slijk' om er nog op eigen kracht uit te komen.

Als laatste werd Micha, de zoon van Jimla erbij gehaald. Micha was bij de koning van Israël niet geliefd. Niet geliefd is te zwak uitgedrukt; hij haatte hem omdat hij over hem nooit iets goeds te profeteren had. Een échte onheilsprofeet (vs. 7). Achab had deze spelbreker er liever niet bij, maar op aandrang van Josafat – *'Zo moet de koning niet spreken'* – werd Micha toch gehaald (vs. 8). In de tussentijd lieten de profeten van Achab de éne na de andere profetie op de koningen los (vs. 9).

Zedekia – zijn naam betekent: *'mijn gerechtigheid is Jahweh'* – de zoon van Kenaäna, trok wel op een bijzondere wijze de aandacht. Hij had ijzeren horens voor zichzelf gemaakt en zei: *'Zo zegt de HEERE: Hiermee zult u de Syriërs neerstoten, totdat u hen vernietigd*

hebt' (vs. 10). Niet alleen zijn naam maakte indruk, maar heel zijn optreden. Deze profetie, en zijn profetie die ook nog eens visueel werd uitgebeeld, konden op bijval rekenen: *'En alle profeten profeteerden hetzelfde: Trek op naar Ramoth in Gilead en u zult slagen, want de HEERE zal hen in de hand van de koning geven'* (vs. 11).

De bode die naar Micha was gezonden, was inmiddels met hem op weg naar dit profetische spektakel. Hij wist hoe Micha in elkaar stak. Onderweg probeerde hij hem over te halen toch vooral gunstig te spreken: *'Zie, de woorden van de profeten zijn eenstemmig in het voordeel van de koning. Laat toch uw woord als dat van een van hen zijn, en spreek het goede'* (vs. 12). Probeerde hij Micha in bescherming te nemen, of wilde hij de profetie bewegen nu voor één keer geen spelbreker te zijn? Maar Micha zei: *'Zo waar de HEERE leeft, wat mijn God zegt, dat zal ik spreken'* (vs. 13). Niet hij, noch de koning, noch de profeten bepaalden wat hij zou spreken. Nee, het was zijn God, die hem de woorden in de mond zou geven. Hij bepaalde wat er gesproken zou worden. Ook hoefde niemand hem in bescherming te nemen. Hij sprak immers namens de HEERE, de levende God. Hij diende de Baäl niet, een dode afgod. Wie of wat had hij dan te vrezen!

Micha sprak over 'mijn God'. Duidelijk had hij zich gedistantieerd van het denken aan het hof van de koning. Op geen enkele wijze voelde hij zich verbonden met de koning en zijn profeten. Hij haalde het niet in zijn hoofd over 'onze' God te spreken. Tussen hem en het gezelschap dat op hem zat te wachten, lag een diepe kloof die niet overbrugd kon worden. Op de plaats van bestemming aangekomen, werd aan Micha dezelfde vraag gesteld als aan de vierhonderd profeten: *'Micha, zullen wij tegen Ramoth in Gilead ten strijde trekken, of zal ik ervan afzien?'* (vs. 14a). Er heerste een gespannen stilte. Wat zou Micha zeggen? *'Trek op, en u zult slagen, want zij zullen in uw hand gegeven worden'* (vs. 14b). Dit antwoord verbaasde iedereen. Dit

was niet de Micha die ze kenden! *De koning zei tegen hem: 'Hoeveel keer moet ik u nog bezweren dat u tot mij niets zult spreken dan alleen de waarheid, in de Naam van de HEERE?'* (vs. 15).

Micha had het spelletje willen meespelen, maar de koning was niet in de stemming voor spelletjes! Goed, de koning wilde de waarheid, en de waarheid kreeg hij! Daarop zei de profet: *'Ik zag heel Israël overal verspreid op de bergen, als schapen die geen herder hebben. En de HEERE zei: Dezen hebben geen heer, laat ieder in vrede naar zijn huis terugkeren'* (vs. 16). Daarmee was het doodvonnis over Achab uitgesproken. Toen zei de koning van Israël tegen Josafat: *'Heb ik niet tegen u gezegd: Hij zal over mij niets goeds profeteren, alleen maar onheil?'* (vs. 17).

Micha was echter nog niet uitgesproken. Ook voor de profeten had hij een boodschap: *'Daarom, hoor het woord van de HEERE: Ik zag de HEERE op Zijn troon zitten, en heel het hemelse leger stond aan Zijn rechter- en aan Zijn linkerszijde. En de HEERE zei: Wie zal Achab, de koning van Israël, misleiden, zodat hij zal optrekken en bij Ramoth in Gilead zal vallen in de strijd? Daarna zei Hij: De een zegt dit, en de ander zegt dat. Toen trad er een geest naar voren en ging voor het aangezicht van de HEERE staan. Hij zei: Ik zal hem misleiden. En de HEERE zei tegen hem: Waarmee? Hij zei: Ik zal eropuit gaan en tot een leugengeest zijn in de mond van al zijn profeten. En Hij zei: U mag misleiden en u zult er ook toe in staat zijn. Vertrek en doe het zo. Welnu, zie, de HEERE heeft een leugengeest in de mond van deze profeten van u gegeven, en de HEERE heeft onheil over u uitgesproken'* (vs. 18-22). Klare taal. Micha wond er geen doekjes om, duidelijker kon het niet. De ware profet had gesproken en zijn boodschap was hard aangekomen!

De valse en de ware profet

Toen kwam Zedekia, de zoon van Kenaäna, naar voren. Hij sloeg Micha op zijn kaak, en zei: ‘Langs welke weg is de Geest van de HEERE van mij weggegaan om tot u te spreken?’ (2 Kron. 18:23). Zedekia, die zichzelf als spreekbuis van de profeten naar voren had geschoven, voelde zich in zijn eer en waardigheid als profet aangetast. Had deze Micha de euvele moed om te beweren dat de Geest van God van hem was geweken en een leugengeest bezit van hem had genomen? Hoe durfde Micha zich aan te matigen dat de Geest van de HEERE alleen door hem sprak!

We weten niet zoveel van deze Zedekia. Zijn naam – d.i. ‘mijn gerechtigheid is Jahweh’ – duidt er in ieder geval op dat zijn vader Kenaäna een godvrezend man moet zijn geweest. Hij zocht zijn gerechtigheid niet in zichzelf of in de wet, maar in Jahweh. Hij bracht dit tot uitdrukking in de naam die hij aan zijn zoon gegeven had. Helaas leert de Schrift dat vele zonen (of dochters) hun naam niet waar maken. Het is best mogelijk dat het lange tijd goed is gegaan in het leven van Zedekia. Misschien was het ook zo, dat de Geest van de HEERE wel eens door hem had gesproken. Wie zal het zeggen? Dat was nu verleden tijd. Alléén al het feit dat hij zich in het gezelschap van Achab bevond en iets goeds over deze afvallige en goddeloze koning profeteerde, beweest dat hij voor God onbruikbaar was geworden (vgl. 2 Tim. 2:20-21). Nee, achter de schermen zien we nu door welke geest hij werd geleid. Heel zijn indrukwekkende optreden en alle vrome woorden waren door een leugengeest ingegeven. Zedekia zou aan den lijve ervaren wie nu werkelijk door de Geest van de HEERE had gesproken. Dát zou hij zien op die dag, waarop hij van kamer tot kamer zou gaan om zich te verbergen (vs. 24).

Voor Achab was de maat vol. Toen zei de koning van Israël: *‘Neem Micha mee en breng hem terug naar Amon, de leider van de stad, en*

naar Joas, de zoon van de koning. En u moet zeggen: Dit zegt de koning: Zet deze man in de gevangenis en laat hem brood van verdrukking eten en water van verdrukking drinken, totdat ik in vrede terugkom' (vs. 25-26). Profeten zijn meestal niet geliefd onder het volk van God. Verdrukking is eerder regel dan uitzondering (vgl. Matt. 5:11-12; 13:57; 23:29-31,37). Micha liet zich echter de mond niet snoeren. Nog *één keer* liet hij zijn stem horen: *'Als u echt in vrede terugkeert, heeft de HEERE niet door mij gesproken! Verder zei hij: Luister, volken, allemaal'* (vs. 27). Na deze duidelijke boodschap werd Micha afgevoerd. De lastpost werd verwijderd!

Samen in de strijd

'Zo trok de koning van Israël met Josafat, de koning van Juda, op naar Ramoth in Gilead' (2 Kron. 18:28). Van Achab was het overduidelijk dat hij geen oor had voor de boodschap van Micha. Als het aan hem had gelegen, was Micha helemaal niet op het toneel verschenen. Van Josafat kunnen we dit niet zeggen. Thuis, in Jeruzalem, luisterde hij wel naar de profeten van de HEERE (vgl. 2 Kron. 19:1-3). Maar hier bevond hij zich op vreemd terrein. Hier ging men anders om met de echte profeten van God. Dus zweeg Josafat en trok hij met de koning van Israël op. De volgorde was: de koning van Israël *voorop*. Achab had de leiding, Josafat volgde zwijgzaam!

Vóórdat zij echter het slagveld betraden, zei de koning van Israël tegen Josafat: *'Zodra ik mij vermomd heb, trek ik ten strijde. Trekt u echter uw eigen kleren aan'* (vs. 29a). Met menselijk vernuft probeerde Achab te ontkomen aan het zwaard van Jahweh, dat boven zijn hoofd hing. Hij vermomde zichzelf. Hij kende de spelregels van de wereld en wist hoe het spel gespeeld moest worden (vs. 30). *'Zeg, beste Josafat, ik stel voor dat jij in mijn plaats als schietschijf fungeert!'* Zo

staat het er niet, maar het komt er wel op neer. Onbegrijpelijk dat Josafat zich als een gewillig schaap naar de slachtbank liet leiden.

Hoe onnozel kunnen gelovigen soms zijn! Op het terrein van Achab komt goedgelovigheid je duur te staan. Zóver kan het komen als ware kinderen van God verbintenissen aangaan, die door God worden afgekeurd. Totaal verblind. Geen onderscheidingsvermogen. Geen enkele weerbaarheid en geestelijke kracht. Josafat was een slap figuur geworden, die zich voor het karretje van Achab liet spannen. Eenmaal op het slagveld aangekomen, gebeurde wat Achab had voorzien: *‘Zodra de bevelhebbers van de strijdswagens Josafat zagen, zeiden zij: Dat is de koning van Israël. Zij omringden hem om tegen hem te strijden’* (vs. 31b). De koningsmantel had zijn uitwerking niet gemist!

Toeval of beschikking?

‘Maar Josafat schreeuwde om hulp. De HEERE hielp hem en God wendde hen van hem af’ (2 Kron. 18:31b). Josafat stond er helemaal alleen voor. De koning van Israël had hem niet alleen in zijn koningsmantel, maar ook in zijn hemd laten staan. Er was niets of niemand die hem uit zijn benarde positie zou kunnen redden. Josafat riep luid en hij klemde zich in zijn nood vast aan de HEERE, en de HEERE hielp hem. *‘God is ons een toevlucht en sterkte, ten zeerste bevonden een hulp in benauwdheden’* (Ps. 46:4).

De HEERE was Josafat genadig. Hij was niet vergeten dat hij de gewijde palen uit het land had weggedaan en zijn hart vroeger erop had gezet om God te zoeken. Zolang er iets goeds bij ons gevonden wordt (2 Kron. 19:3), zal de HEERE ons niet laten vallen. Hij is een genadig en barmhartig God, lankmoedig, groot van goedertierenheid en berouw hebbend over het kwaad (Jona 4:2). *‘Zodra de bevelhebbers van de strijdswagens zagen dat hij niet de koning van Israël was, keerden*

*zij zich van hem af. Toen spande een man in zijn onschuld de boog en trof de koning van Israël tussen de verbindingsstukken en het harnas' (vs. 32-33a). Een toevalstreffer? Was Josafat de geluksvogel, en Achab de pechvogel? Nee, vanaf het begin stond vast dat Achab zou sneuvelen. Hier is geen sprake van toeval, geluk of pech. Termen als *geluk* of *pech* horen thuis in het woordenboek van de mensen van de wereld. Hun verduisterd verstand heeft geen weet van de God Die alle dingen bestuurt en beschikt.*

Geen heldendood voor Achab

Zwaar gewond probeerde Achab zich uit het strijdgewoel terug te trekken (2 Kron. 18:33b). Lang hield hij zich in zijn wagen staande tegenover de Syriërs, tot de avond. Maar hij stierf tegen zonsondergang (vs. 34). Op het witte doek zou de regisseur Achab waarschijnlijk een heldendood laten sterven. We zien het al voor ons: de held in zijn strijdswagen, die steunt op zijn wagenmenner en sterft in het harnas. De zonsondergang op de achtergrond maakt het plaatje compleet! Achab was echter geen held. Hij was een lafaard, die vermomd in de strijd was gegaan en daarna op listige manier had geprobeerd aan de dood te ontkomen. Maar God had het oordeel aan hem voltrokken. De zon was letterlijk en figuurlijk over zijn leven ondergegaan. Wat hem restte, was eeuwige duisternis. Toen men zijn wagen bij de vijver van Samaria afspoelde, likten de honden zijn bloed op, daar waar de hoeren zich wasten, overeenkomstig het woord van de HEERE, dat Hij gesproken had (1 Kon. 21:19; 22:38). Voor Achab was geen heldendood weggelegd!

Hulp en vriendschap is gebonden aan Bijbelse grenzen

Met de schrik in de benen was Josafat behouden naar zijn paleis in Jeruzalem teruggekeerd (2 Kron. 19:1). Overigens, Ramoth in Gilead was nog steeds in handen van de koning van Syrië. Heel het hachelijke avontuur van Josafat was op niets uitgelopen! Nog voordat hij op zijn koninklijke troon kon bijkomen van de schrik, ging de ziener Jehu, de zoon van Hanani, hem tegemoet. De HEERE liet er geen gras over groeien. Het uitstapje van Josafat werd bijzonder ernstig door Hem beoordeeld. Jehu zei tegen koning Josafat: *‘Moest u de goddeloze helpen en hen die de HEERE haten, liefhebben?’* (vs. 2). Met deze retorische vraag hebben we de moraal te pakken van deze gebeurtenis. Hierop was maar één antwoord mogelijk: Nee! Onkruid en tarwe hebben niets met elkaar gemeen. Het een wordt verbrand, het andere in de schuur gebracht (Matt. 13:30).

Hoe gemakkelijk overschrijden we de grenzen die God getrokken heeft. Het terrein waarop gelovigen zich moeten begeven, is duidelijk afgebakend: *‘Ga niet met ongelovigen onder een ongelijk juk. Want welk deelgenootschap hebben gerechtigheid en wetteloosheid? Of welke gemeenschap heeft licht met duisternis? En welke overeenstemming heeft Christus met Belial? En welk deel heeft een gelovige met een ongelovige? En welke overeenkomst heeft Gods tempel met afgoden?’* (2 Kor. 6:14-16). Hier hebben we vijf retorische vragen, die duidelijk waarschuwen geen verbintenis aan te gaan met wie de HEERE haten. Als we zoals Josafat willens en wetens de grenzen van dit afgebakende terrein overschrijden, zal God ons vroeg of laat ter verantwoording roepen. Dat we hier niet licht over moeten denken, blijkt wel uit de woorden: *‘Hierom rust op u grote toorn van voor het aangezicht van de HEERE’* (2 Kron. 19:2).

Vallen en weer opstaan

Gelukkig eindigt deze droevige gebeurtenis uit het leven van Josafat niet met *toorn*. De HEERE had hem niet laten vallen. Josafat had zich op glad ijs begeven en was flink onderuit gegaan. Maar *'de HEERE ondersteunt allen die vallen, Hij richt alle gebogenen op'* (Ps. 145:14). Nadat Josafat zich onder het woord van de HEERE had gebogen, richtte Hij hem weer op. De koning stond nu weer met beide benen op de grond: *'Josafat woonde in Jeruzalem. Opnieuw trok hij eropuit onder het volk, vanaf Berseba tot het bergland van Efraïm toe, en deed hen terugkeren tot de HEERE, de God van hun vaders'* (2 Kron. 19:4). Hij bleef te Jeruzalem. Geen gevaarlijke uitstapjes meer. Nee, hij trok eropuit onder het volk.

Mannen zoals Josafat kunnen veel betekenen voor het volk van God. Ze hebben een voorbeeldfunctie en kunnen het volk motiveren zich opnieuw aan de HEERE toe te wijden. Als goede leiders zorgen zij dat de juiste mensen op de juiste plaats worden ingezet (2 Kron. 19:5-11). Gelukkig had Josafat zich door de ziener Jehu laten gezeggen. Toch ging hij later opnieuw in de fout: *'Hierna is Josafat, de koning van Juda, een verbintenis aangegaan met Ahazia, de koning van Israël. Hij was het die goddeloos handelde in zijn doen'* (2 Kron. 20:35). We kennen het spreekwoord over de ezel, die zich niet tweemaal aan dezelfde steen stoot. Laten we niet te hard over Josafat oordelen. Wie van ons durft te beweren dat hij zich nog nooit tweemaal aan dezelfde steen heeft gestoten? Daarom, laat hij die meent te staan, uitkijken dat hij niet valt (1 Kor. 10:12). Waakzaamheid blijft geboden!

Amazia, koning van Juda

De overwinning op Edom en de nederlaag tegen Israëel

2 Kronieken 25:1-28

Lauwe en gedeelde harten

Amazia was de zoon en troonopvolger van koning Joas. Amazia betekent: 'machtig is Jahweh'. Hij was vijftientig jaar oud toen hij koning werd, en hij regeerde negenentwintig jaar in Jeruzalem. Zijn moeder heette Joaddan, d.i. 'Jahweh is heerlijkheid'.

Het leven van Amazia wordt in één zin samengevat: 'Hij deed wat juist was in de ogen van de HEERE, alleen niet met een volkomen hart' (2 Kron. 25:2). In 2 Koningen 14:4 kunnen wij lezen, waarom het hart van Amazia niet volkomen toegewijd was: hij liet de offerhoogten voortbestaan. De HEERE vraagt ons hele hart, honderd procent toewijding (Deut. 6:4-5). Halve of gedeelde harten doen te kort aan wat God toekomt. Amazia was onverschillig wat de offerhoogten en de daarbij behorende (afgoden)dienst betrof. Er staat dat het volk offerde op de hoogten. Daaruit kunnen we misschien opmaken dat Amazia zelf niet meedeed aan de offerdienst op de hoogten. Maar of hij nu meedeed of niet, als koning was hij wél verantwoordelijk hiervoor.

Ook in de gemeente kunnen er dingen of praktijken zijn die door God worden afgekeurd. Misschien dat we die zaken zelf niet praktiseren, of in ons hart zelfs afkeuren; maar we laten het

ongemoed, zonder het hardop te veroordelen. Kortom, we zijn onverschillig. Deze houding laat zien hoe het met ons hart gesteld is. Een volkomen toegewijd hart veroordeelt het kwaad en rekent er volledig mee af. Hizkia en Josia verwijderden de offerhoogten (vgl. 2 Kon. 18:4 en 2 Kon. 34:3). Gedeelde harten maken zich daar niet zo druk over. Het kwaad, het zuurdeeg, laat men dan voortwoekeren (vgl. 1 Kor. 5:1vv.). Als we onverschillig zijn aangaande een bepaalde vorm van kwaad te midden van het volk van God, is het gevaar reëel dat we dit kwaad vroeg of laat zelf gaan bedrijven. Amazia liet toe dat er afgodendienst op de hoogten werd bedreven, en later boog hij zichzelf neer voor de goden van Edom. ‘Mijn zoon, geef mij uw hart’ (Spr. 23:26).

Handelen naar wat geschreven staat

Zodra Amazia het koningschap vast in handen had, bracht hij de dienaren om die zijn vader, koning Joas, hadden gedood. Maar hun kinderen bracht hij niet ter dood, overeenkomstig hetgeen geschreven staat in de wet, in het boek van Mozes, waar de HEERE geboden heeft: ‘De vaders mogen niet ter dood gebracht worden om de kinderen, en de kinderen mogen niet ter dood gebracht worden om de vaders, maar ieder zal om zijn eigen zonde ter dood gebracht worden’ (2 Kron. 25:3-4; vgl. Deut. 24:16; Ezech. 18:20). Toen Amazia vast in het zadel zat, rekende hij af met de moordenaars van zijn vader. Maar hun kinderen liet hij in leven. Zijn besluit de kinderen in leven te laten was gebaseerd op wat geschreven stond in de wet van Mozes. Hij liet zich hierbij dus leiden door wat er geschreven stond. Als er tucht moet worden uitgeoefend onder het volk van God, is het belangrijk dat we besluiten nemen op grond van wat er in Gods Woord geschreven staat. De zwaarste vorm van tucht binnen de gemeente is *uitsluiting*. Uitsluiting in het Nieuwe Testament correspondeert met het doden in het Oude Testament,

het wegdoen uit de gemeente van God. ‘Schuldigen’ moeten worden vermaand, en in het uiterste geval worden uitgesloten. Maar we moeten oppassen dat we hierin niet te ver gaan. Ieder zal om zijn eigen zonde sterven.

In 2 Kronieken 25:5 mobiliseerde Amazia zijn troepen om de strijd aan te gaan met de Edomieten. Hij had driehonderdduizend strijders, mannen van twintig jaar en ouder, dus geen ‘kindsoldaten’. Ook hier zien we dat Amazia zich liet leiden door wat er geschreven stond in de wet (Num. 1:2-3). Het is goed dat we ons bij alle besluiten afvragen: Wat staat er geschreven? Hoe denkt God hierover? Zijn er aanwijzingen in Gods Woord, die ons kunnen helpen bij onze besluiten en plannen? Of het nu gaat om tuchtzaken binnen de gemeente, of de strijd buiten de gemeente, in de wereld – we kunnen dan bijvoorbeeld denken aan evangelisatiewerk – Gods Woord moet altijd ons uitgangspunt zijn.

Geestelijk pragmatisme

Helaas zien we dat Amazia ook een besluit nam dat niet goed was in de ogen van God. Hij huurde van Israël honderdduizend dappere helden in voor honderd talent zilver – een besluit dat hij later heeft moeten betreuren. Samen met deze ‘broeders’ uit het naburige Israël wilde Amazia de strijd met Edom aanbinden. Samen zijn we sterk! Maar God stak er een stokje voor. Een man Gods kwam tot hem en zei: *‘Koning, laat het leger van Israël niet met u meegaan, want de HEERE is niet met Israël, met al die nakomelingen van Efraïm (...)’*. Als Amazia vooraf op zijn knieën was gegaan, had hij zich een grote som zilver kunnen besparen. Maar dat niet alleen: de afgewezen Israëlieten voelden zich tot in het diepst van hun ziel beledigd. Ze waren zo boos dat ze een overval pleegden op diverse steden van Juda. Ze sloegen drieduizend man dood en roofden veel buit (vs. 10,

13). Kwade gezichten, materieel verlies, en drieduizend doden. Dit alles had voorkomen kunnen worden. Laten we er onze lessen uit trekken!

Maar hoe kwam Amazia toch tot het besluit om uit Israël een leger te huren? Waarom had hij deze stap gedaan? Het doel van Amazia was duidelijk: de vijand van God, Edom, moest worden overwonnen. Maar Amazia vond dat hij een te klein leger had om dit doel te bereiken. Een klein geloof denkt klein: een te klein leger, een te kleine gemeente, te kleine kracht, enz. Amazia vertrouwde niet op God, maar op het vlees. In plaats van hulp bij God te zoeken, nam hij zijn toevlucht tot Israël. En zoals zo vaak gebeurt: het doel heiligt de middelen. In de wereld is dit normaal, maar niet in de gemeente van God. Tenminste, zo behoort het in de gemeente niet te zijn.

Waarschijnlijk heeft Amazia als volgt geredeneerd:

- we zijn toch broeders van elkaar;
- we geloven allemaal in dezelfde God;
- we hebben allemaal dezelfde Bijbel;
- we strijden tegen een gemeenschappelijke vijand;
- we moeten vasthouden wat ons bindt, niet wat ons scheidt;
- twee zijn sterker dan één, etc.

Dit soort gedachten is niets anders dan pragmatisme, overgoten met een vroom sausje. God verwerpt dit denken en dit soort onschriftuurlijke coalities. *‘Gaan er twee samen zonder elkaar ontmoet te hebben?’* (Amos 3:3).

Een man Gods

Een man Gods waarschuwde de koning. Duidelijk en helder bracht hij zijn boodschap over: *'Laat het leger van Israël niet met u meegaan'*. Waarom niet? Omdat de HEERE niet met Israël, met al die nakomelingen van Efraïm was. De HEERE kon zich niet langer verbinden aan Israël vanwege al het kwaad dat daar gebeurde. Als God Zich ergens van distantieert, mogen wij er geen verbindingen mee aanknopen (vgl. 2 Kor. 6:14-18). Het ontbrak Amazia aan wijsheid en geestelijk inzicht. Hij had dit moeten en kunnen weten. *'Als nu iemand van u wijsheid ontbreekt, laat hij die aan God vragen, die aan allen mild en zonder verwijt geeft'* (Jak. 1:5). Aangezien Amazia verzuimde te doen wat goed was, stuurde God in Zijn genade een man Gods naar hem toe om hem te waarschuwen. De naam van de man Gods wordt ons niet meegedeeld. Voor een 'man Gods' is het niet belangrijk dat zijn naam wordt genoemd. Hij is slechts een 'stem' (vgl. Joh. 1:23). Hij is de mond van God, en eist geen eer voor zichzelf op. Zijn naam is niet belangrijk, het gaat om de eer en om de naam van God.

Amazia had nog één vraag: 'Maar wat dan te doen met de honderd talent die ik aan de troepen van Israël gegeven heb?' Het antwoord van de man Gods was: de HEERE heeft u veel méér te geven dan dit. Als wij in onafhankelijkheid van God beslissingen nemen, heeft dit bijna altijd schadelijke gevolgen. Zo ook hier. Dit moet ons echter niet ervan weerhouden op onze schreden terug te keren. God is bij machte ons méér te geven dan wat wij verloren hebben. We zien dat de man Gods Amazia ontmoedigde met Israël een pact te sluiten, maar hem bemoedigde in gehoorzaamheid jegens de HEERE de strijd aan te binden. Soms moeten we met het negatieve beginnen, maar laten we altijd proberen te eindigen met het positieve. We moeten iemand nooit iets verkeerd afpakken zonder daarvoor iets moois terug te geven!

Strijd en overwinning

Gelukkig gehoorzaamde Amazia de man Gods en stuurde hij de troepen uit Efraïm naar huis. Zoals we al overdacht hebben, bleef dit niet zonder gevolgen. Zodra wij ons van het kwaad afzonderen en de weg gaan die God ons voorhoudt, zullen we vijandschap ondervinden. Men zal ons van hoogmoed en liefdeloosheid betichten. Men zal ons proberen te ‘doden’ (d.i. monddood maken; geestelijk uitschakelen door ons in een kwaad daglicht te stellen). Van Amazia staat geschreven dat hij zich ‘een krachtig man’ betoonde (vs. 11 NBG vert.). Hierin mogen we hem navolgen. *‘Laten we de slappe handen en de verlamde knieën oprichten en rechte paden voor onze voeten maken’* (Hebr. 12:12-13).

De gehoorzaamheid van Amazia leidde ertoe dat hij tienduizend man van de Seïrieten versloeg. Ook voerden de Judeeërs nog tienduizend man levend weg en wierpen hen van de top van een rots, zodat zij allen verpletterd werden (vs. 12). Deze handelwijze van de Judeeërs lijkt gruwelijk en onmenselijk. Maar de geestelijke les die we daaruit mogen trekken is deze: De Edomieten of Seïrieten waren de nakomelingen van Ezau, die een ongoddelijke wordt genoemd (Hebr. 12:16). Hij verkocht voor één gerecht zijn eerstgeboorterecht. Hij was een man die geen berouw kende. Ezau is een beeld van het vlees met zijn hartstochten en begeerten (Gal. 5:23). In Galaten 5:19-21 worden de werken van het vlees opgesomd. Het is duidelijk dat die met wortel en tak moeten worden uitgeroeid: *‘Dood dan uw leden die op de aarde zijn, hoererij, onreinheid, hartstocht, boze begeerte en de hebzucht, die afgodendienst is, om welke dingen de toorn van God komt’* (Kol. 3:5-6). Op de top van de rots – daar waar Christus is, gezeten aan Gods rechterhand – zien we hoe slecht het vlees is (Kol. 3:1-3). Alleen als we ons op de juiste geestelijke hoogte bevinden, zien we hoe slecht de vijand, het zondige vlees, is.

Mensen van de wereld en ongeestelijke gelovigen hebben moeite met de handelwijze van de Judeeërs. Geestelijk toegepast: men vindt ons te fanatiek, we staan niet meer met beide benen op de grond, we moeten niet zo overdrijven. Een leugentje om bestwil is toch niet zo erg? We kunnen toch zeker wel eens mee lachen om een dubieuze mop? Je moet toch ook eens uit je dak kunnen gaan?

Laat hij die meent te staan, uitkijken dat hij niet valt

Met de hulp van de HEERE had Amazia de overwinning behaald op de Edomieten. Ging hij nu uit dankbaarheid naar Jeruzalem om zich voor Hem neer te buigen, en Hem offers te brengen? Dit zouden we tenminste van Amazia verwacht hebben, maar hij deed iets heel anders – iets onbegrijpelijks. Hij had de goden van de Seïrieten meegebracht en in plaats van die te vernietigen, had hij ze voor zichzelf als goden opgesteld. Hij boog zich voor hen neer en bracht reukoffers aan hen (vs. 14). Dit was een klap in het gezicht van de HEERE. Dit was zondigen met opgeheven hand.

Toen ontbrandde de toorn van de HEERE tegen Amazia en Hij zond een profeet naar hem toe. In Zijn genade gaf de HEERE Amazia nog één kans om te ontkomen aan het oordeel dat hem te wachten stond. De HEERE zond in Zijn genade een profeet. Deze wees Amazia op zijn dwaze en onlogische gedrag. Hoe kon hij de goden van de Edomieten, die hun eigen volk niet uit zijn hand hadden kunnen redden, boven de HEERE stellen? Alle logica ontbrak hier! Bedenk wat je hebt gedaan, Amazia, en scheur je kleren! Maar nee, de koning liet de profeet niet uitspreken en maakte hem monddood: *‘Heeft men u tot raadgever van de koning aangesteld?’* (vs. 16a). Houd op met spreken of je zult het met de dood moeten bekopen! Toen hield de profeet op, en zei: *‘Ik merk dat God besloten heeft u te gronde te richten, omdat u dit gedaan hebt en niet naar mijn raad hebt geluisterd’*

(vs. 16b). Amazia had de deur van Gods genade voor zichzelf dichtgegooid. Hij had Gods toorn over zichzelf afgeroepen.

Achter iedere berg bevindt zich een dal. Amazia was op de top van de rots geweest, hij was opgestegen tot een geweldige geestelijke hoogte (vs. 12). Met behulp van de HEERE had hij de vijand letterlijk verpletterd. Maar deze ervaring was maar van korte duur. Nu bevond hij zich in een dal. Hij had gedaan wat voor de HEERE een gruwel was; dieper had hij niet kunnen zinken. Dit soort ervaringen hebben we allemaal wel eens gehad. Zo zit je op een bergtop, en zo zit je in een dal.

Toen Petrus beleed dat de Heere Jezus de Christus was, de Zoon van de levende God, zat hij op een bergtop. Jezus antwoordde en zei tegen hem: *'Gelukkig ben jij, Simon, Bar-Jona, want vlees en bloed heeft je dit niet geopenbaard, maar Mijn Vader Die in de hemelen is'* (Matt. 16:16-17). Even later zat hij in een diep dal. Toen de Heere Jezus over Zijn lijden, dood en opstanding sprak, nam Petrus Hem terzijde en begon Hem te bestraffen en zei: *'God zij U genadig, Heer, dat zal U geenszins gebeuren'*. Toen keerde de Heere Zich om en zei tegen Petrus: *'Ga weg, achter Mij, satan, je bent Mij een aanstoot; want je bedenkt niet de dingen van God, maar de dingen van de mensen'* (Matt. 16:21-23).

Op een bergtop kan God ons dingen openbaren, die in geen mensenhart opkomen (vgl. 1 Kor. 2:9-10). In een dal bedenken we de dingen van de mensen, en kan de satan ons denken en handelen beïnvloeden. Als we niet oppassen en waakzaam zijn, kan ons dit *allemaal* – groot of klein – overkomen! Gelukkig is er altijd een 'profeet' in de buurt, die door God wordt gezonden om ons te waarschuwen en te vermanen. Als God een profeet naar ons toestuurt om ons terecht te wijzen, laten we dan niet de fout maken van Amazia. Als we Gods profeten monddood maken, heeft dit ernstige gevolgen voor ons geestelijk leven. We storten onszelf dan

in het verderf. Amazia was hoogmoedig geworden. Vóórdat hij ten strijde trok tegen de Edomieten, liet hij zich nog door een man Gods corrigeren. De overwinning had hem echter hoogmoedig gemaakt.

Het kan zo zijn dat wij geestelijk tot grote hoogten stijgen. De Heer kan ons geweldige dingen openbaren en tot grote hoogten voeren. Paulus kende een mens, die werd opgenomen tot in de derde hemel, het paradijs. Daar hoorde hij onuitsprekelijke woorden, die het een mens niet geoorloofd is uit te spreken. In tegenstelling tot de 'geestelijken' in onze dagen, sprak de apostel liever niet over zijn gezichten en openbaringen. Zij die daarmee vandaag de dag te koop lopen en zich erop beroemen, noemt Paulus ronduit onwijs. Paulus zegt: Dit soort ervaringen kunnen iemand hoogmoedig maken. En opdat hij zich niet zou verheffen, had God hem een doorn voor het vlees gegeven, een engel van de satan om hem met vuisten te slaan. Hoewel hij God driemaal had gebeden dat hij van hem zou wijken, was zijn gebed niet verhoord. God gaf hem echter wel genade om de doorn te verdragen (2 Kor. 12:1-10). Hier zien we dat zelfs iemand zoals Paulus zich had kunnen verheffen, als God het niet had verhinderd.

Na de overwinning sloeg Amazia de raad van de profeet in de wind. *'Heeft men u tot raadgever van de koning aangesteld?'* Houdt u daarmee op! (vs. 16). Als koning meende hij *boven* de profeet te staan. Er lopen op christelijk erf heel wat 'koningen' rond, gelovigen die zoals Amazia aan het begin van zijn koningschap vasthouden aan 'wat geschreven staat'; en die zich als ze wel eens een verkeerde beslissing nemen, laten corrigeren door een profeet. Mensen die in de geestelijke strijd grote overwinningen hebben behaald en boven op de top van de rots waren. Maar in plaats dat ze nederig bleven en God de eer gaven, zijn ze hoogmoedig geworden. De goden van de Seïrieten hebben bezit van hun leven genomen: hoogmoed, ongezeglijkheid, manipulatie en intimidatie. Het is het vlees dat zijn

ware gezicht laat zien. *‘Zij die naar het vlees zijn, bedenken de dingen van het vlees (...), want wat het vlees bedenkt is de dood (...), omdat wat het vlees bedenkt, vijandschap is tegen God, want het onderwerpt zich niet aan de wet van God. En zij die in het vlees zijn kunnen God niet behagen’* (Rom. 8:5-8).

Amazia onderwierp zich niet langer aan God. Hij meende te staan, maar zijn val was onherroepelijk. Dit is één van de voorbeelden die beschreven zijn tot waarschuwing voor ons, op wie de einden van de eeuwen zijn gekomen. Daarom, laat hij die meent te staan, uitkijken dat hij niet valt (1 Kor. 10:11-12).

De broederstrijd met Joas, de koning van Israël

Nadat de koning zich had ontdaan van de profet, de ‘luis in zijn koninklijke pels’, ging hij over tot de orde van de dag. Daarna pleegde Amazia overleg en zond Joas, de zoon van Joahaz, de zoon van Jehu, de koning van Israël, de boodschap: *‘Kom, laten wij ons met elkander meten’* (vs. 17). Koning Amazia verkeerde in een overwinningsroes. Nu hij de Edomieten had verslagen, waren de Israëlieten aan de beurt. Met hen had hij nog een appeltje te schillen. Amazia had overleg gepleegd, maar niet met de HEERE! De HEERE had immers plaats moeten maken voor de goden van de Seïrieten. De raad van de HEERE had hij terzijde geschoven. Geen man Gods, geen profet die hem nog waarschuwde. Dit vond Amazia geen ramp. Hij had zijn eigen profeten, zijn eigen raadgevers. Blijkbaar achtten zijn raadgevers het leger sterk genoeg om de strijd met de Israëlieten aan te gaan. Amazia wierp Joas de handschoen toe: *Laten wij ons met elkaar meten!*

Maar Joas voelde niet veel voor een krachtmeting. Niet dat hij bang was voor Amazia. Nee, hij was gewoon een stuk wijzer. ‘Broeders’ moeten elkaar niet zonder noodzaak gaan bestrijden (vgl. Gen.

13:8vv. en 2 Kron. 11:1-4). In de vorm van een gelijkenis gaf Joas aan koning Amazia een waarschuwing om af te zien van zijn strijdplan. De distel (Amazia) zou door de dieren van het veld (het leger van Israël) vertrapt worden (vs. 18). Joas kende het hart en de drijfveren van Amazia, die overmoedig en eerzuchtig was geworden. Hij adviseerde Amazia thuis te blijven: *‘Waarom zou u zich in het onheil storten, zodat u ten val komt, u en Juda met u?’* Maar Amazia luisterde niet, want God had dit beschikt om hen in hun hand te geven, omdat zij de goden van Edom gezocht hadden (vs. 19-20).

Het ene kwaad volgde op het andere in het leven van Amazia. De oorzaak van zijn diepe val lag in zijn hart, dat de HEERE niet volkomen was toegewijd (vs. 2). We hebben gezien dat dit te maken had met zijn onverschilligheid aangaande de hoogten waar het volk offerde. Vervolgens zagen we dat Amazia in zijn kleingeloof een verkeerde beslissing nam, in onafhankelijkheid van de HEERE (vs. 6). Gelukkig liet hij zich toen nog corrigeren door een man Gods! Na de overwinning op de Edomieten verviel hij echter tot afgoderij (vs. 14). Hij liet zich niet meer waarschuwen door een profeet van de HEERE. Erger nog: hij maakte de profeet monddood (vs. 15-16). En uiteindelijk zien we dat hij zich per se wilde meten met zijn broeders, de Israëlieten (vs. 17-20).

Als er een scheuring onder broeders heeft plaatsgehad, kan het zijn dat we niet meer samen mét hen kunnen strijden (vs. 7), maar dat betekent nog niet dat we tégen hen moeten strijden. Evenals koning Joas zullen we alles eraan moeten doen om een strijd tussen broeders te voorkomen. Helaas zien we in deze geschiedenis dat het vlees zich niet laat gezeggen. Amazia greep naar de wapens. Hij wilde zich meten met de koning van Israël.

Vleselijke leiders, ‘koningen’ onder ons, zijn de oorzaak ervan dat vele ‘Judeeërs’ (d.i. godlovers) ten val komen (vs. 19). Strijd en twist onder broeders gaat altijd ten koste van de aanbidding. Velen uit

Juda vluchtten naar hun tenten. Het waren godlovers (Judeeërs), die nu thuisbleven (vs. 22). En het huis van God werd van zijn gouden en zilveren voorwerpen beroofd (vs. 24). Strijd onder broeders heeft ook grote gevolgen voor het huis van God, de gemeente (1 Tim. 3:15). Als het huis van God mogen we de heerlijkheid van God en van de Heer Jezus vertonen (het goud). We mogen verzoening (het zilver) aanbieden aan een verloren wereld (2 Kor. 5:18-21). Het huis van God werd beroofd van zijn goud en zilver. Hoe kunnen we nog iets van Gods heerlijkheid en van de verzoening laten zien in deze wereld, als we elkaar bestrijden en verslaan?

Niet alleen werd het goud en zilver meegenomen uit het huis van God, maar ook het gerei dat zich in de tempel bevond (de vaten van de HEERE). Deze voorwerpen waren nodig voor de eredienst in het huis van God. Het spreekt van gelovigen die een dienst verrichten in het huis van God: vaten tot eer, geheiligd, bruikbaar voor de Meester, tot alle goed werk toebereid (2 Tim. 2:21). Wat een gemis voor het huis van God! Ook de schatten uit het koninklijke paleis werden meegenomen. De koning werd beroofd van al zijn rijkdommen, van wat bijdroeg aan zijn eer en roem (vgl. 2 Kon. 20:13). Er bleef niets van over. Weg eer, weg roem!

We lezen verder dat er gijzelaars werden meegevoerd. Deze inwoners van Juda lieten zich gevangennemen en werden meegevoerd naar Samaria. In 722 v. Chr. werd Samaria (een benaming voor het tienstammenrijk) door de koning van Assyrië belegerd en ingenomen. De bevolking werd weggevoerd naar Assyrië, omdat zij 'de stem van de HEERE, hun God, niet gehoorzaam waren geweest, maar Zijn verbond hadden overtreden. Zij hadden niet geluisterd naar alles wat Mozes, de dienaar van de HEERE, geboden had, en hadden dat niet gedaan' (2 Kon. 18:12). Door middel van kolonisatie zijn toen de Samaritanen ontstaan, een vermenging van de achtergebleven

Israëlieten met de nieuwe bevolking. Dit volk vereerde de HEERE, maar diende ook zijn afgoden (2 Kon. 17:27-33).

Deze Judeeërs kwamen dus daar terecht waar niet meer naar de HEERE werd geluisterd, waar Gods verbond werd overtreden en de gelovigen zich vermengden met ongelovigen, waar de HEERE werd gediend maar ook de goden van de wereld. Hoeveel gelovigen hebben zich niet door strijd en twist onder broeders laten meevoeren naar plaatsen waar niet meer naar de Heer geluisterd wordt? Waar geboden en verordeningen van de Heer theologisch of filosofisch onderuit worden gehaald? Als men niet langer luistert naar de HEERE en Zijn Woord gaat ontcrachten, duurt het niet lang of de koning van Assyrië, een type van de overste van de wereld, de duivel, doet een inval. Duizenden worden weggevoerd naar de wereld. Kerken, gemeenten, lopen massaal leeg. En men vraagt zich af: Hoe kan dat? Hoe is dit toch mogelijk? Hoe krijgen we de kerken, de gemeenten, weer vol?

Ook hiervoor heeft ‘de koning van Assyrië’ een oplossing. Er kwamen mensen uit Babel, Chuta, Avva, Hamath en Sefarvaim en hij liet hen wonen in de steden van Samaria, in plaats van de Israëlieten. Zij namen Samaria in bezit en woonden in zijn steden (2 Kon. 17:24). Geef ze een priester die hen leert hoe ze God moeten dienen, en iedereen is tevreden (2 Kon. 17:27-28). Inderdaad, ze dienden de HEERE, maar daarnaast maakte elk volk zijn eigen goden en plaatste die in de tempels op de hoogten die de Samaritanen hadden gebouwd, elk volk voor zich, in de steden waar zij woonden (2 Kon. 17:29). Een ‘gemengd gezelschap’ van christenen en naamchristenen. Op de eerste dag van de week dient men de Heer, en de overige dagen dient men zijn afgoden. Ogenschijnlijk bezitten zij godsvrucht, maar de kracht daarvan verloochenen zij (2 Tim. 3:5).

Dit alles overkwam Amazia en Juda, omdat zij de afgoden van Edom gezocht hadden (vs. 20). Ze hadden kleine kracht, maar de HEERE

schonk hun de overwinning op de Edomieten. Daarna hadden zij Zijn woord echter niet bewaard en Zijn naam verloochend (vgl. Openb. 3:8). Amazia hield niet vast wat hij had; zijn kroon werd weggenomen (Openb. 3:11). De verliezers werden weggevoerd en kwamen terecht in Samaria. Dat is voor ons: Laodicea. Niet koud of heet, maar lauw (Openb. 3:15-16).

Het einde van Amazia

Amazia leefde na de dood van Joas, de koning van Israël, nog vijftien jaar. Vanaf de tijd dat Amazia afweek van de HEERE, smeedde men in Jeruzalem een samenzwering tegen hem. En hij vluchtte naar Lachis. Maar men liet hem achtervolgen naar Lachis en daar doden (vs. 25-27). Amazia leefde in Jeruzalem, de stad van de vrede, maar omdat hij van de HEERE was afgeweken, ontbrak het hem aan vrede. Hij moest voortdurend op zijn hoede zijn en vrezen voor zijn leven. Hij vluchtte uiteindelijk naar Lachis (d.i. 'onoverwinnelijk'). In Lachis meende hij vrede te vinden. Daar achtte hij zich veilig en onoverwinnelijk.

Zij die van de HEERE zijn afgeweken, vinden echter nergens echte vrede. Waarheen wij ook vluchten, God weet ons altijd te vinden (vgl. Jona en Ps. 139:7-12). Daar waar Amazia meende onoverwinnelijk te zijn, in Lachis, werd hij gedood. Door wie? Door zijn eigen onderdanen! Door degenen die hem eens geëerd en gediend hadden, die samen met hem gebeden en gestreden hadden. Vanwege zijn ontrouw, doordat hij van de HEERE was afgeweken, hadden zij zich tegen hem gekeerd. Op paarden werd zijn dode lichaam weggevoerd (vs. 28). Als Amazia niet van de HEERE was afgeweken, zouden zijn onderdanen hem op de handen gedragen hebben naar zijn laatste rustplaats. Die eer werd hem echter niet bewezen. Hij werd op

paarden gelegd en begraven in de stad van David. Een triest einde van een koning die zo veelbelovend begonnen was.